

ROMÂNIA IUGOSLAVIA

1-1

...ca în acest
duel

HĂLMĂGEANU BIEKOVICI

SPORT

SEPTEMBRIE 1969

17

în interior
COMENTARIUL
TRIMISULUI
NOSTRU

Testele ATLETISMULUI NOSTRU

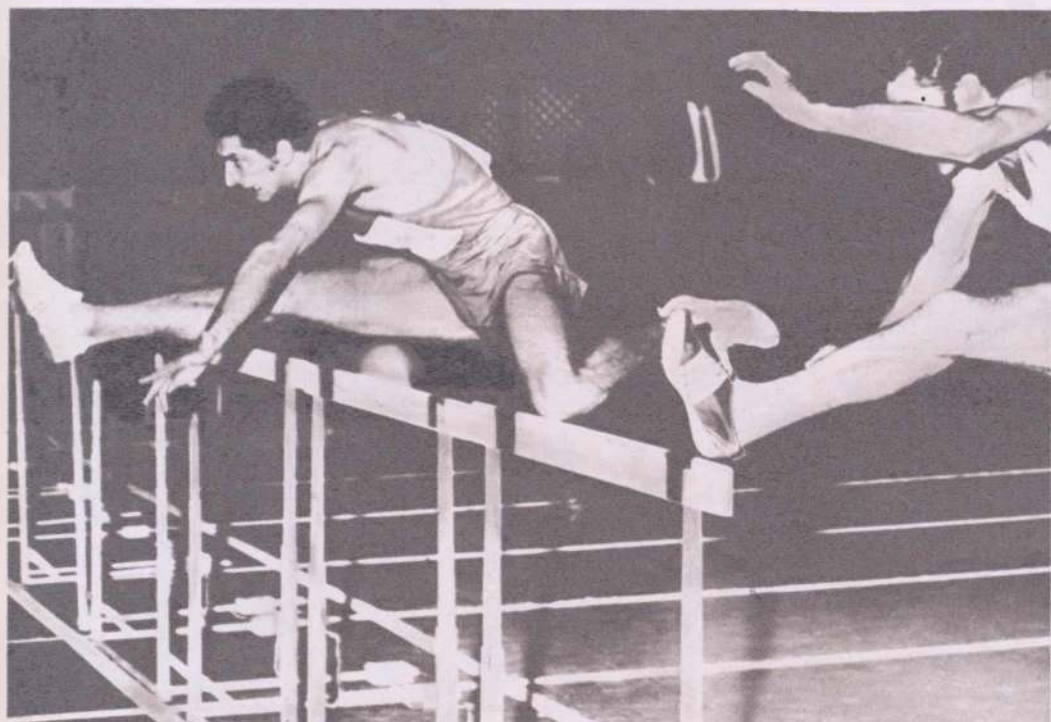

Lia MANOLIU

Valeria BUFANU

Nicolae PERȚA

Citeva meciuri internaționale, câteva participări la concursuri peste hotare, «internaționalele» și «naționalele» de la București, și iată-i pe reprezentanții atletismului nostru de performanță reușind să găsească și la cea de-a 28-a ediție a Jocurilor Balcanice de la Sofia multe soluții de aur, de argint și de bronz. O consecvență de valoare care a dus echipa feminină a României pe locul întâi în clasamentul balcanic, iar pe cea masculină — pe al doilea. Primul loc ocupat de fete nu ne miră. La Jocurile Olimpice de la Ciudad de Mexico, cu două medalii de aur și două de argint, atletismul feminin românesc s-a situat pe treapta de argint în clasamentul pe națiuni. Nici al doilea loc ocupat de băieții la Sofia nu ne miră. Fetele continuă să fie mai bune decât băieții. Desigur, această realitate nu ne împiedică să ne punem întrebarea: oare când atleții noștri vor reuși să domine autoritar un meci, măcar în Balcani? Punându-ne această întrebare, nu ne gândim nici o clipă să subestimăm aptitudinile adversarilor noștri de la Balcaniadă. Ne gândim, însă,

Mariana GOTH

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚIVĂ!

SPORT

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr. 17 (256)
SEPTEMBRIE
ANUL XXII
1969

Colectivul redacțional: Mircea COSTEA (redactor șef); Dimitrie CALLIMACHI (secretar general de redacție); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂICA, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector).

Redacția și administrația: str. Vasile Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-91-13 și 11-19-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin diluzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Scintei»

43 806

DE PERFORMANȚĂ

că băieții și antrenorii lor ar putea să dea dovadă de mai multă ambiție și pricepere în pregătire...

Liă MANOLIU, care a luptat din răputeri să capete al cincilea pașaport olimpic, a dovedit anul acesta că victoria sa în Mexic nu a fost întâmplătoare. Succesul de la Sofia se înscrie la capitolul «reconfirmări», cu speranțe la apropiatele «europene».

Viorica VISCOPOLEANU, accidentată în iarnă, a primit medalia de aur la Sofia, ca pe un certificat că operațiunile de autorecuperare sînt pe drumul cel bun.

Ileana SILAI, cucerind medalii de aur la 800 m și 400 m, apare ca o favorită certă și la întîietatea continentală.

Mariana GOTH este fata despre care revista noastră a susținut nu o dată că «a concurat sub posibilității», chiar și atunci cînd rezultatele sale au însemnat recorduri naționale sau personale la 100 m și 200 m. În ciuda staturii sale mici, ea are posibilități la nivel mondial. La Balcaniada de la Sofia a cucerit două medalii de aur și a fost coau-

toare la a treia. Ce va face la Atena? Deocamdată, ea a pus stăpînire pe întîietatea balcanică. De aici înainte încep preocupările sale majore de îmbunătățire a cifrelor. Poate, la «europene», cu tot scepticismul unora...

Valeria BUFANU și-a dovedit și la Balcaniada clasa-i internațională în proba nouă de 100 m garduri, sporindu-ne speranțele pentru testul din Grecia.

Ștafeta de 4 x 100 m (Angelescu + Enescu + Petrescu + Goth), cucerind medalia de aur, realizînd totodată și record, a venit să confirme afirmația că letele sînt mai bune decît băieții; dacă ai o ștafetă care funcționează ca un ceasornic, atunci poți afirma că ai și atletism!

Ion RĂTOI a devenit campion balcanic la 400 mg, la cîteva luni după ce foștii săi antrenori i-au considerat «bun pentru alt club». El a început ascensiunea și tînde, dacă nu la o nouă medalie, cel puțin, la titlul de recordman al țării în proba sa. Ceea ce e încă bine!

Șerban IOAN — un alt campion balcanic. El speră, după examenul de la Sofia, să-și semneze noul record național în aer liber, la săritura în înălțime, pe stadionul Karaiskakis. Îl împinge din urmă acel 2,16 m — record «in door».

Nicolae PERȚA — medaliat cu aurul balcanic — este o altă speranță românească în proba de 110 mg a campionatelor europene. Seriozitatea cu care se pregătește și calitățile sale ne îndreptăesc să-i acordăm credit de finalist, la Atena.

Iosif NAGHI — cel mai bun discobol al Balcanilor; dacă va reuși să-și scuture traumatismele în ziua concursului, ne va face să aflăm vești bune despre el de pe stadionul «europenelor».

Leonida CARAIOSIFOGLU — al nouălea mărșă-luitor olimpic pe distanța de 20 km — și-a spălat la Sofia rușinea suferită la «internaționalele» de la București. La Atena, poate, va fi pozat pe podiumul celor trei.

Atletismul românesc ar fi putut cîștiga mai mult de 13 medalii balcanice de aur, dacă — un singur exemplu! — Vasile Sărucan, recordmanul nostru la săritura în lungime, și-ar fi putut continua la Sofia cu același succes din ultima vreme, drumul spre cei 8 metri. Avem răbdare și-l așteptăm la Atena să-și vadă visul cu ochii.

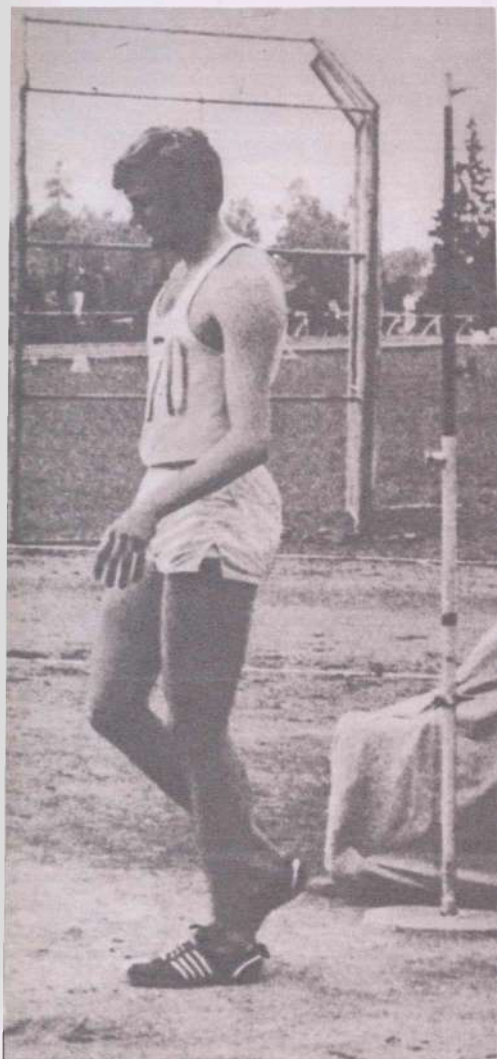
După această suită de teste, urmează ultimul, cel mai greu: ATENA. Sarcină grea pentru atletismul nostru de performanță, dar nu chiar atît de grea. Majoritatea reprezentanților noștri au considerat anul 1969 ca pe o etapă de lucru și mai intens decît pe cel precedent. E un pas înainte, ca concepție, dacă ne amintim că, după J.O. de la Tokio, 1965 a fost decretat «an de relaxare». Un singur semn de întrebare: ce va face Mihaela Peneș? Să sperăm că pînă la Atena ea va izbuti să-și pună la punct tehnica, rămasă în urmă după accidentare, și să fie inclusă în delegație. O a doua medalie europeană, alături de cele două olimpice, ar aduce din nou veselie în vitrina ei cu trofee (n.b. — la ultima ediție a «europenelor» de la Budapesta, România a cucerit o singură medalie — de argint, prin Mihaela Peneș; de data asta, dorim ca Mihaela Peneș să-și redobîndească capacitatea de întrecere, iar rezultatul său să fie egal cu acea medalie în plus, nescontată, a delegației noastre).

Să le urmărim reprezentanților noștri tot succesul la ultimul mare test al anului 1969!

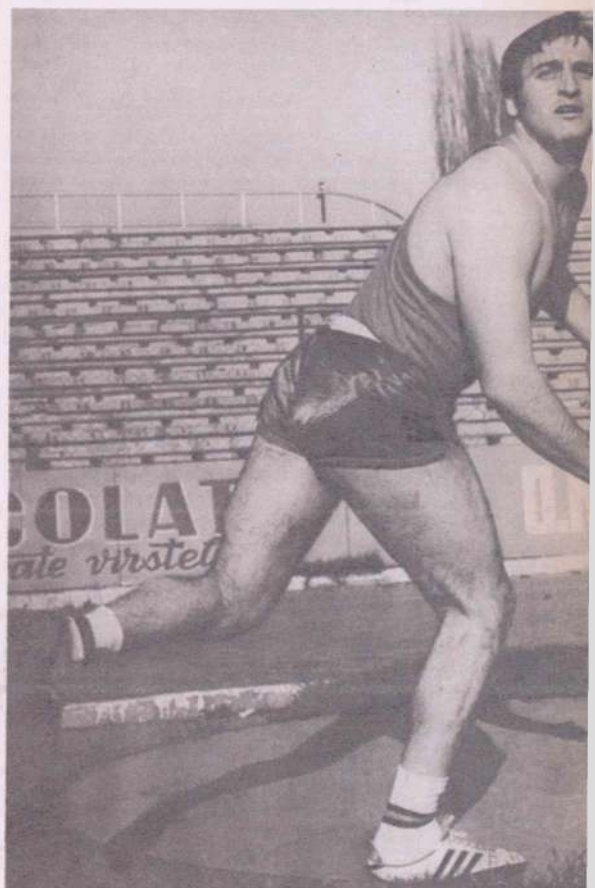

Viorica VISCOPOLEANU

Șerban IOAN

Iosif NAGHI

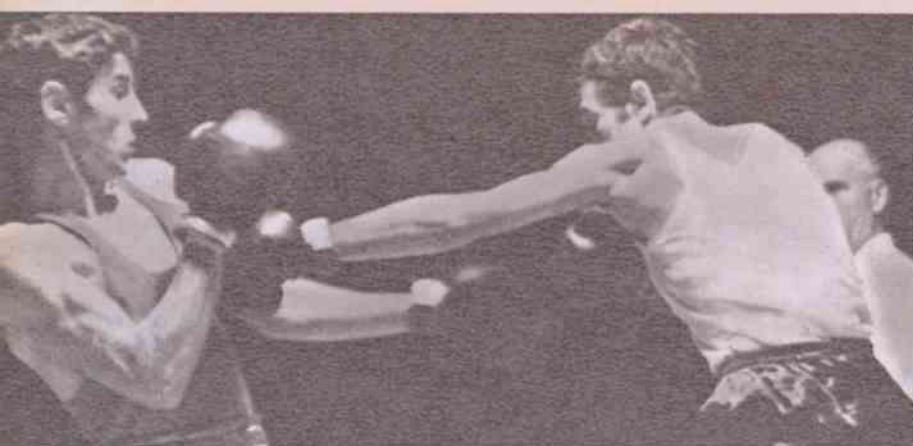

Horia CRISTEA

CONCURSUL DE FOTOGRAFII AL REVISTEI „SPORT“ S-A ÎNCHEIAT!

Concursul de fotografii, organizat de revista SPORT în cinstea celei de a XXV-a aniversări a eliberării României de sub jugul fascist, s-a încheiat. Într-unul din numerele viitoare ale revistei noastre vom publica numele celor cărora juriul le-a atribuit premiile și mențiunile, precum și lucrările acestora.

Prestigiul celor 27 de medalii de aur

Acum 22 de ani, pe fosta arenă Venus, din București, a avut loc prima ediție a Balcaniadei de box. Reprezentanții noștri au reușit să cîștige atunci trei din cele opt titluri (nu existau categoriile semiușoară și mijlocie mică), clasându-se pe locul doi, după echipa Iugoslaviei. Lazăr Borduz, Mihai Voinea și Paul Mentzel au fost cei dintîi boxeri români campioni balcanici.

Din motive diverse întrecerile balcanice de pugilat nu au mai avut loc 13 ani, pînă în 1960, cînd, la Istanbul, a fost reluată această importantă competiție.

Numărul medalieiilor de aur cucerite de către pugiliștii români îi situează în fruntea boxerilor din țările balcanice. Iată un scurt bilanț: Istanbul 1960 — 7 medalii de aur (Dobrescu, Puiu Nicolae, Mihalic, Stoenscu, Monea, Negrea, Mariușan); București 1961 — 6 medalii de aur (Ciucă, Mîndreanu, Pătrașcu, Stoenscu, Deca, Ilie Alexandru); Sofia 1962 — 7 medalii de aur (Puiu Nicolae, C. Gheorghiu, Dinu, Mihalic, Monea, Nicolau, Mariușan); Istanbul 1967 — 4 medalii de aur (Giju, Antoniu, Chivăr și Mariușan).

Iată-ne acum din nou gazdele Balcaniadei, care va avea loc, de data asta, la Galați. Avem, fără îndoială, datorită să onorăm medaliile de aur amintite mai sus cu noi succese, dar, totodată, avem și un excelent prilej de a verifica într-o competiție de amploare cîtiva pugiliști care nu au participat la campionatele europene. Ne gîndim în primul rînd la Constantin Gruiescu (muscă), Pavel Nedelcea (coșos), Paul Dobrescu (semiușoară) și

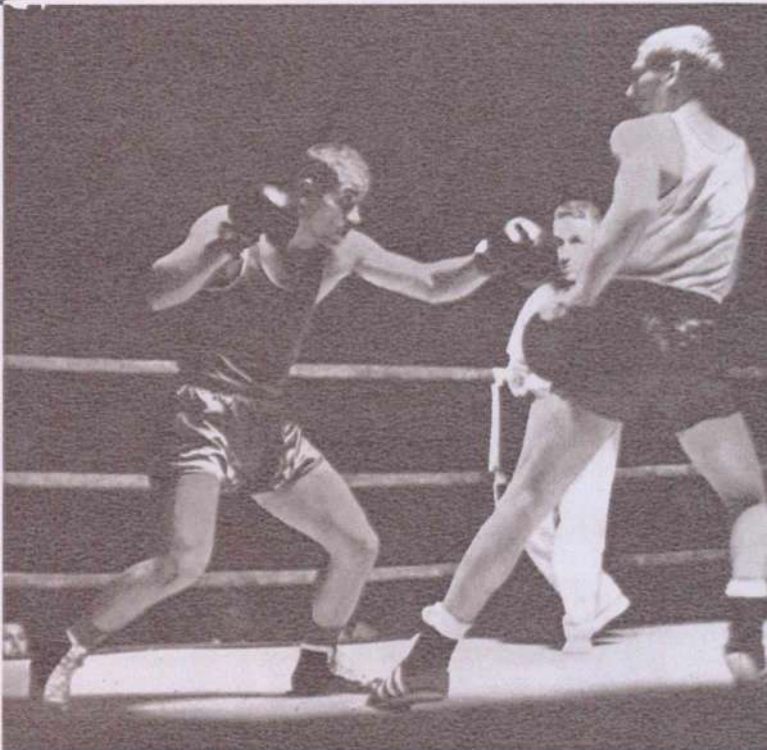
«pană» Nicolae Giju. Insistăm asupra lui Pavel Nedelcea, desi, în gala de verificare a lotului, el a fost declarat învins în fața campionului european Aurel Dumitrescu. Acesta din urmă este însă departe de forma avută în iunie, ultima sa evoluție fiind nesatisfăcătoare. Se pare că titlul european l-a contaminat de suficiență și că tinărul Dumitrescu a lăsat pregătirea pe planul doi.

Calistrat Cuțov a primit botezul focului categoriei ușoară, în care a promovat după «europene», într-un meci deosebit de greu cu Ion Dinu. Cuțov și-a demonstrat încă o dată calitățile, cucerindu-și, fără drept de apel, un loc în reprezentativa pentru Balcaniadă. Deasemenea și Zilberman. Surprinzătoare a fost atitudinea «mijlociului» Gheorghe Chivăr, care, invitat să participe la gala de selecție, a absentat de la cîntarul oficial!

Campionul nostru la «pană», Gheorghe Pușcas, a cîștigat partida de selecție susținută în compania lui Constantin Stănef, dar stilul său exagerat defensiv ne îndeamnă să facem o altă alegere: Nicolae Giju. Aceasta cu atît mai mult cu cît fostul campion european dorește să demonstreze că poate fi un boxer valoros și la categoria pană. Considerăm că este momentul cel mai potrivit să-i acordăm încrederea de care are atîta nevoie în ultima vreme.

Supunem aceste cîteva propuneri selecționeților în speranța că ele vor ajuta la realizarea unui succes de prestigiu și la această ediție a Balcaniadei.

Petre HENT

1. Pavel Nedelcea (dreapta) a dominat copios în partida cu Aurel Dumitrescu, anunțindu-se drept un candidat serios pentru echipa ce ne va reprezenta la Balcaniadă.

2. Campionul Europei, Calistrat Cuțov, a debutat la «ușoară» cu o victorie de prestigiu în fața fostului campion al «ușorilor» noștri, Ion Dinu.

Foto: Aurel NEAGU

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

de Petre HENT și Paul OCHIALBI

XXV

Am făcut cunoștință pînă acum cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfîrșitul secolului XIX, v-am prezentat așii careului magic de la începutul secolului nostru: Johnson, Willard, Dempsey, Tunney și Carpentier. În ultimul capitol am asistat la întîlnirea Carpentier — Wells pentru titlul european la categoria grea.

Reintrarea lui Carpentier era așteptată cu nerăbdare de către toți iubitorii boxului din Franța. Aceștia se așteptau să-l vadă cîștigînd un titlu la Jocurile interaliate, care au avut loc la începutul lunii iulie 1919, pe stadionul Pershing din Paris. Carpentier nu a putut participa, însă, la Jocuri, deoarece semnase un contract potrivit căruia, la 19 iulie 1919, trebuia să-l întîlnească pe englezul Dick Smith. Meciul acesta a avut loc la Cirque de Paris și s-a terminat înainte de limită, K.O. în rîndul 8, în favoarea lui Carpentier, care și-a făcut astfel o frumoasă reintrare.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXV)

O nouă victorie a lui Georges, obținută la San Sebastian, unde îl învinge prin K.O. în repriza a doua pe C. Croisilles, trezește dorința englezilor de a-l revedea pe magnificul pugilist francez, care spulberase pînă atunci elita boxului britanic, începînd cu «semimijlociului» Young Joseph și terminînd cu «greubombardier» Wells. Așa se face că la 4 decembrie 1919, Carpentier urcă treptele ringului de la Holborn Stadium din Londra. Adversar, campionul Angliei la toate categoriile, Joe Beckett. Acesta îl învinsese prin K.O., la 27 februarie, pe fostul deținător al titlului, Bombardier Wells și reprezenta acum una dintre marile valori ale pugilatului insular. Dar nici de data aceasta englezii nu au avut satisfacția unei victorii. Beckett a atacat cu toate forțele chiar de la primul sunet de gong, încercînd să-l surprindă pe campionul francez. Crosecele sale sînt, însă, prea largi și Georges le eschivează cu ușurință, plasînd, în același timp, cîteva directe de stînga la figură. Enervat, Beckett se aruncă asupra lui Carpentier, dar un croșeu de dreapta îi fulgeră bărbia și-l face K.O. Totul a durat mai puțin de două minute...

După această victorie rapidă, lordul Derby îl invită pe Carpentier pentru o demonstrație la reședința sa. Printre cei care au aplaudat atunci «spectacolul Carpentier» s-au aflat regele George V și regina Mary. Fără îndoială, Georges era cel mai mare boxer european al timpului.

Campion mondial

Alte două victorii înainte de limită, obținute în ianuarie și februarie 1920, reduc aproape la zero adversarii de valoare pe care Georges Carpentier îi mai putea întîlni în Europa. Atunci, în căutarea de rivali pentru elevul său, gîndul managerului François Descamps traversează oceanul oprindu-se la New York. Acolo, pe un soclu de aur, trona marele diamant al boxului mondial: Jack Dempsey, campionul lumii.

Dar, ca să-l ataci pe marele Jack și s-a părut lui Descamps o acțiune mult prea riscantă. O înfrîngere ar fi însemnat pentru Georges sfîrșitul ascensiunii. Și atunci a fost ales Battling Levinsky, campionul mondial al «semigreilor». Tînd seama de greutatea lui Carpentier, o partidă cu Levinsky era mult mai aproape de posibilitățile sale.

Au început tratativele și meciul Levinsky — Carpentier, pentru titlul mondial la categoria semigreia, a fost prefectat pentru data de 12 octombrie 1920, la Jersey City.

UN NOU SĂRUT...

... pentru franco-australianul Jonny Famechon, care și-a apărut titlul de campion mondial la categoria mijlocie, italianul din Triest Nino Benvenuti, se află în relații bune cu forul suprem al pugilatului profesionist — W. B. A. (World Boxing Association). Nu de mult, W. B. A. l-a anchetat pe Nino, care a fost acuzat că nu și-a apărat serios șansele în fața lui Dick Tiger și că a colaborat cu o serie de indivizi lipsiți de scrupule ce mișună în culisele boxului profesionist. Ieșit basma curată din această afacere, Benvenuti și-a îngrijit mina fracturată și acum se află în plină pregătire pentru meciul cu americanul Fraser Scott, care va avea loc la Neapole. W. B. A. a intervenit și în legătură cu această partidă, avertizându-l pe Benvenuti că nu are dreptul să-și aleagă șalangerii la titlul mondial după bunul său plac. Forul internațional i-a expediat o adresă campionului italian, prin care îi a-trage atenția că dacă nu-și va pune titlul în joc în fața șalangeru-

Soții Famechon sînt fericiți. Jonny și-a păstrat titlul...

ineant un memoriu forului mondial cerînd de urgență o anchetă și redispunerea meciului la Tokio. Specialiștii consideră că Harada, fost campion mondial la «muşcă» și apoi la «cocoș», are toate șansele să devină «nr. 1» și la categoria pană. În orice caz, situația lui Famechon devine tot mai dificilă, deoarece și-a făcut reîntrearea și mexicanul Vicente Saldivar, fostul deținător al centurii, care se retrăsese din ring acum un an.

A ÎNCEPUT «MECIUL» W.B.A. — BENVENUTTI

Nu se poate spune că actualul campion mondial la categoria mijlocie, italianul din Triest Nino Benvenuti, se află în relații bune cu forul suprem al pugilatului profesionist — W. B. A. (World Boxing Association). Nu de mult, W. B. A. l-a anchetat pe Nino, care a fost acuzat că nu și-a apărat serios șansele în fața lui Dick Tiger și că a colaborat cu o serie de indivizi lipsiți de scrupule ce mișună în culisele boxului profesionist. Ieșit basma curată din această afacere, Benvenuti și-a îngrijit mina fracturată și acum se află în plină pregătire pentru meciul cu americanul Fraser Scott, care va avea loc la Neapole. W. B. A. a intervenit și în legătură cu această partidă, avertizându-l pe Benvenuti că nu are dreptul să-și aleagă șalangerii la titlul mondial după bunul său plac. Forul internațional i-a expediat o adresă campionului italian, prin care îi a-trage atenția că dacă nu-și va pune titlul în joc în fața șalangeru-

Terrell, în dreapta, boxerul trompetist care a rezistat 15 reprize în fața lui Cassius Clay.

lui oficial desemnat de W. B. A. în persoana lui Luis Rodriguez, va fi deposedat de centură. Reamintim cititorilor noștri că Rodriguez a fost campion mondial la categoria semimijlocie și că în palmaresul său figurează și o victorie în fața lui Griffith.

BOXERUL TROMPETIST PELOCUL 11

Vă mai aduceți aminte de «greul» Ernie Terrell? El a fost unul dintre cei doi boxeri care au rezistat 15 reprize în fața celebrului Cassius Clay, pierzînd la puncte (primul a fost canadianul George Chuvalo). Accidentat la un ochi, Terrell a re-nunțat pentru un moment la activitatea pugilistică, angajîndu-se ca... solo trompetă într-o apreciată formație de «jazz-pop». Acum, Terrell și-a reluat antrenamentele și este gata să reîntre în ring. Organizațiile diriguitoare ale boxului profesionist l-au trecut pe locul 11 în cel mai recent clasament, care are următoarea configurație: 1) Frazier, 2) Ellis, 3) Liston, 4) Quarry, 5) Bonavena, 6) Martin, 7) Cooper, 8) Foster, 9) Mathis, 10) Jones, 11) Terrell.

NICOLAE DUMITRESCU — Galați. Sînceți fericiți că fotbalistiștii echipei dumneavoastră preferate, Steagul roșu Brașov, au revenit în categoria A și doriți să-i felicitați pe fiecare în parte. Iată adresa la care le puteți scrie: Scr. Poienilor nr. 5, Brașov.

IRINA POPA — Timișoara. Vă felicităm! Ați cîștigat cele trei prîjituri pe care ați făcut pariu cu prietena dumneavoastră. Într-adevăr, Bujor Halmigeanu, fundaşul echipei Steaua, s-a născut la Timișoara, cum ați susținut, și nu la Cluj, cum credea amica dumneavoastră. Poftă bună!

DAN GRUIA — Brașov. Sînceți greșit informat. Fostul campion mondial al «greilor», Cassius Clay, nu a fost învins nici o dată de Sonny Liston. Clay a cîștigat ambele încîlniri care au avut loc între cei doi pugiliști: prima prin K.O. în rîndul 7 (25 Iulie 1964), iar a doua tot prin K.O., dar în prima repriză (25 V 1965).

GABRIEL IRIMIE — Sebeș. Scrisoarea dumneavoastră a fost prima care a sosit la redacție cu rugămintea să transmitem felicitări celor doi tenismeni români, Ion Țiriac și Ilie Năstase, calificați în finala «Cupei Davis». V-am satisfăcut dorința ați dumneavoastră. Cit și celorlalți cititori care ne-au scris și ne-au cerut același lucru. Țiriac și Năstase vă mulțumesc pentru felicitări și pentru urările de succes în marea finală.

VALENTIN COMAN — Oradea. În clasamentul neoficial pe medalii la Jocurile Olimpice de la Tokio, România a ocupat locul 14 cu două medalii de aur, patru de argint și șase de bronz. Primele trei locuri: 1) S.U.A. 36 aur, 26 argint, 28 bronz. 2) U.R.S.S. 30 aur, 31 argint, 35 bronz. 3) Japonia 16 aur, 5 argint, 8 bronz.

LIA DANIEL — Ploiești. 1) Ne surprinde faptul că tocmai dumneavoastră, la Ploiești, nu știți de

ce Petrolul nu a început campionatul de fotbal odată cu celelalte echipe. Iată motivul: fotbalistiștii echipei dumneavoastră preferate s-au intoxicat cu niște... prîjituri. 2) Fosta noastră campioană de gimnastică Elena Leuștean a implinit la 4 iulie 34 de ani.

MATEI GHEORGHE — București. Am citit cu plăcere scrisoarea dumneavoastră. Sugestiile și propunerile făcute sînt bune și în măsura posibilităților vom ține seama de ele. Iată acum și răspunsurile la citeva din întrebările adresate redacției: 1) Finala «Cupei României» din 1954 (Metalul Reșița — Dinamo București 2-0) s-a disputat la 5 decembrie pe stadionul Republicii, nu pe Dinamo. 2) Luptătorii noștri nu au mai participat la campionatele europene de la Modena. 3) Meciurile susținute de «selecționata noastră divizionară» nu intră în palmaresul echipei naționale.

AUGUSTIN GEORGESCU — Iași. Regretăm foarte mult. Oricît de pasionat filatelicit ați fi, noi nu vă putem procura securile de mărci cu tematică sportivă pe care ne rugați să vi le trimitem.

AURICA ROHIAN — Cavnic. 1) Patinatoarea Gabrielle Seyfert, din R.D.G., nu a trecut la profesionism. 2) Dacă există în vreo țară o față comentatoare de fotbal la radio sau la televiziune? Desigur, dar fetelor, în general, le place să comenteze întreceri de gimnastică, patinaj sau, cum este cazul Elisabetei Polihronide la noi, șah. N-am auzit, încă, de o comentatoare de fotbal. Intenționați, oare, să fiți prima? Succes!

LUCIAN TASCHILĂ — Hunedoara. Cit de curînd vă vom satisface dorința, care nu e numai a dumneavoastră, ci a mai multor cititori ai revistei noastre, și-ți vom prezenta la rubrica «Profiluri Sport» pe cei doi tenismeni români, Ion Țiriac și Ilie Năstase. În legătură cu nedumeririle pe care le aveți, privind campionatele europene de caiac-canoe vă recomandăm să citiți reportajul trimesisului nostru special la Moscova, apărut chiar în acest număr.

ERNEST ANDONE — București. Am primit picul dumneavoastră și încr-unul din numerele viitoare ale revistei noastre vom da cuvîntul cititorilor pe care le-ați trimis.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXV)

Înainte de a pleca în Statele Unite, Georges Carpentier se căsătorește și traversează Atlanticul o face împreună cu soția, antrenorul și sparring-partenerii săi. Ajuns la New-York, Carpentier este uluit de primirea care i se face. Afîșe mari, cum nu mai văzuse nici la Paris și nici la Londra, anunțau lupta sa cu Levinsky. Ziarele publicau pagini întregi despre «ofiterul francez care, primul din escadrila sa, a primit medalia militară în timpul războiului...»

Mult-așteptata zi de 12 octombrie a sosit. Cei doi adversari au urcat pe ring, zimbundu-și cu amabilitate. Sînt la fel de înalți — 1,79 m și cîntăresc la fel. 78 kg.

Carpentier își privește cu atenție rivalul, încercînd să ghicească ce va întreprinde acesta în primele minute de luptă.

— Ce crezi, domnule Descamps, se va năpusti asupra mea din primul minut? — îl întrebă Georges pe managerul său.

— Nu cred. Este un boxer cu o mare experiență și apoi a făcut o asemenea greșală cu doi ani în urmă, în meciul cu Dempsey, și a pierdut prin K.O. Să ai, însă, grijă și să fii tot timpul atent la loviturile izolate...

Meciul a început calm, așa cum prevăzuse Descamps. Levinsky, avertizat că Georges lovește foarte puternic și precis, păstra o distanță convenabilă și o gardă ermetică. Georges, la rîndul său, nedorînd să-și angajeze în luptă de la început toate armele, s-a rezumat doar la cîteva directe de stînga, la care Levinsky a răspuns și el, prompt. În plus, campionul mondial încearcă prin surprindere două croșee de stînga de care Georges scapă ca prin urechile acului.

În rîndul doi, lupta se anunța tot atît de liniștită și cei prezenți credeau că soarta meciului se va hotărî în ultimele reprize. Dar prudența excesivă a celor doi pugiliști și încordarea cu care se pîneau erau urmările din arenă cu neliniștea cu care privești un fitil aprins a cărui flacără se apropie din ce în ce mai mult de un butoi cu pulbere. Explozia putea izbucni dintr-un moment în altul. Tensiunea spectatorilor s-a transmis, amplificată, parcă, de zeci de ori, celor doi boxeri. Nervii lui Carpentier nu mai rezistă acestui joc periculos și francezul atacă cu o rapiditate de felină. Un croșeu de dreapta la bărbie și Levinsky cade la podea. În aceeași fracțiune de secundă urletul mulțimii surprinse învalui arena. Carpentier, uluit și el, privește în colțul său spre François Descamps. Îl vede pe acesta săriind cu brațele în sus, cu ochii ieșiți, parcă, din orbite. Gura i se deschidea și i se închidea cu rapiditate, ca într-o secvență de film mut. Îi dădea, probabil, un sfat prețios, dar în vacarmul din arenă Georges nu mai putea auzi nici un cuvînd. Cînd arbitrul pronunță «nouă», Levinsky se ridică amețit și luă poziția de luptă. Carpentier se repede să-l doboare dar

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXV)

americanul se agită cu disperare de el. Georges izbutește cu greutate să se desprîndă și atacă cu serii rapide. Levinsky este groggy și se pare că nimic nu-l mai putea salva de K.O. Dar a sunat gongul anunțînd sfîrșitul reprizei...

Carpentier se duce grăbit în colțul său: — Dumnezeu, am fost la un pas de titlul mondial... Mă voi mai întîlni, oare, cu o asemenea ocazie?...

Georges, în calm... Ai meciul în mină... Peste cîteva minute vei fi campionul lumii... — îi spuse Descamps în timp ce cu mina tremurînd îl stergea cu buretele pe față. Atacă-l în continuare de la distanță... Hărțuiește-l... Nu-l lăsa să-și revină. Dar tu nu trebuie să riști nici o dată... Mă auzi, Georges? Să nu riști...

A început cea de a treia repriză. Levinsky a devenit un pachet de mușchi adăpostit de o gardă invulnerabilă. Toate loviturile lui Carpentier nimeresc în blocajul ermetic al adversarului, care, e clar pentru toți, caută să cîștige timp. Secunde se scurg cu repeziune și Georges nu mai poate realiza mare lucru. Levinsky se apără magistral.

Carpentier simte că victoria îi scapă printre degete și se hotărîște să atace cu serii. «Trebuie să-l dobor... Trebuie...» Tocmai se pregătea să-și pună planul în aplicare, cînd, din colțul său, auzi un strigăt scos parcă de un om în primejdie:

— Nu risca, Georges, nu risca... Glasul lui Descamps a fost ca un duș rece pentru campionul francez, care și-a regăsit calmul. Și repriza se termină fără lovituri, ca și cînd cei doi boxeri ar fi încheiat un armistițiu...

— Era să faci o mare greșală, Georges — îi spuse Descamps la colț. Nu trebuie să uțiți nici o clipă că Levinsky poate răsturna soarta partidei în favoarea sa doar cu o singură lovitură. Lasă-l pe el să greșască...

Carpentier a început cel de-al patrulea rund împăcat cu gîndul că lupta cu Levinsky nu se putea termina cu una cu două. Își puse în funcțiune tirul directelor de stînga, ținîndu-și în permanență adversarul la distanță. Levinsky a început să se miște tot mai vioi, pregătindu-se de atac. O clipă brațul său stîng coborî cîteva centimetri, lăsînd să i se vadă bărbia. Imprudența aceasta i-a fost fatală. Dreapta lui Carpentier lovi sec și campionul american căzu ca trîznit în mijlocul ringului. Cînd arbitrul strigă «out», Levinsky se mai afla, încă, la podea tot atît de nemișcat ca o statuie de piatră prăvălită de pe soclu. Georges Carpentier era noul campion al lumii la categoria semigreă.

(Va urma)

DUPĂ TURNEELE DE
VOLEI DE LA CONSTANȚA

Porțile sînt încă deschise

Vă amintiți, desigur. Era în primăvară cînd revista noastră, dedicînd un număr special voleiului, a prezentat cititorilor săi principalele proiecte de viitor ale antrenorilor și ale federației de specialitate — totul în perspectiva acelei «München 1972», unde un *forfait à la Mexico* este de neconceput.

De-atunci au trecut mai bine de 6 luni. Și iată-ne în toamnă cînd, potrivit proverbului, se numără bobocii. Iar pentru această ... «numărătoare», turneele de la Constanța au oferit două bune ocazii de trecere în revistă a realizărilor din prima parte a acestui an post-olimpic, an în care, de obicei, toate reprezentativele fac schimbări de anvergură privind componența echipelor, tactica, stilul de joc etc.

Turneul feminin a intrunit la start echipele Cehoslovaciei, Poloniei, Iugoslaviei, Japoniei (titulatură oferită de organizatorii echipei de club Nichibo), Bulgariei și României. Din păcate, Bulgaria s-a venit cu garnitura secundă, astfel că unele concluzii au rămas în fașă.

Întrebarea principală căreia trebuie să-i răspundă

acest turneu era: avem, acum, în sfîrșit, o echipă de perspectivă, care în următorii doi-trei ani să dea satisfacții?

Deși în sala Sporturilor din Constanța au lipsit unele echipe de certă valoare pe plan mondial, iar echipa României a ocupat un modest loc 4, răspunsul s-a desprins cu ușurință: da, avem! În favoarea acestei afirmații pledează componența echipei, în primele șase aflîndu-se elemente de perspectivă (Rodica Popa, Venera Zaharescu, Mariana Popescu) care alături de jucătoare talentate și cu experiență de concurs (Helga Bogdan, Marta Szekeley și Eugenia Rebac, «liantul» echipei) au reușit să ne ofere speranțe generate de un optimism robust. Învinsă de regulă la scorul fatidic de 2-3, echipa noastră a entuziasmat, totuși, prin puterea de luptă și mobilizare în momentele grele (se pare că a fost, în fine, depășită faza «căderilor» datorate labilității psihice), prin combinații spectaculoase și eficiente, prin buna organizare a jocului în apărare, prin calmul prevestitor al maturității de mîine, prin evitarea jocului șablon.

Desigur, nu este cazul să ne entuziasmăm, să

socotim că s-a făcut totul. O concluzie este însă certă: în jocul fetelor s-a văzut, deși într-o formă embrionară, acele elemente care pot îndreptăși speranțele. E drept, ar trebui mai mult curaj în promovarea și a altor jucătoare talentate care, deși în lot, mai stau încă pe tușă, ar trebui mai mult accent pe pregătirea fizică (finalurile de meci au fost grătore în acest sens) și chiar pe pregătirea psihologică (apatia sporadică a Rodicăi Popa fiind neori în contradicție cu entuziasmul «veteranelor»). Turneul de la Varna, încheiat recent, — un turneu mult mai puternic decît cel de la Constanța, — întărește concluzia că sîntem în real progres, în ciuda rezultatelor încă modeste ale reprezentativei noastre feminine.

Întrebarea majoră care s-a pus pentru echipa feminină a fost valabilă — într-o formă puțin schimbată — și pentru echipa masculină a României: avem o echipă capabilă ca în curînd să reediteze succesele de altă dată ale voleiului românesc? Această întrebare era dublată însă de încă una: este echipa pregătită pentru «Cupa mondială», care se va desfășura în R.D. Germană (13-20 septembrie 1969) și la care va participa elita voleiului mondial?

Răspunsul dat de turneul de la Constanța a fost, la ambele întrebări, negativ. De ce? Pentru că, se pare, nu am avut curajul ca în acest an post-olimpic să întinerim echipa cu jucători de perspectivă, cei care au evoluat la Constanța neputînd da mai mult decît au dat pînă acum (cu excepția, poate, a lui Schreiber, Udîșteanu și Rotaru). Pentru că echipei noastre masculine i-au lipsit acele elemente pe care le-am văzut, deși într-o formă embrionară, în jocul echipei feminine: fantezie, combinații spectaculoase și eficiente, siguranță în evoluție etc. Blocajul, altădată o «specialitate a casei», a funcționat slab, astfel că un singur jucător excelent (Buzek-R.P.U.) a făcut mat echipa noastră. «Căderile» de ordin psihologic — îndeosebi în meciul cu reprezentativa R.D. Germane — au fost pe cît de derutante pentru antrenor și jucători, pe atît de intristătoare pentru public. Se știe că la «Cupa mondială» sîntem în grupă cu R.D.G. și Cehoslovacia. Sperăm, oare, să învingem una dintre aceste două echipe pentru a ne califica în turneul final? Prezența noastră acolo este necesară pentru a nu pierde contactul cu plutonul fruntaș al voleiului mondial, dar speranțele noastre într-un rezultat onorabil sînt hrînite doar de incurajatorul aforism «balonul e rotund».

Orice s-ar spune, așteptam mai mult de la echipa noastră, acum, după trei luni de la ultimul meci din «Cupa campionilor europeni» și la șase luni după startul dat în noul ciclu olimpic. Și asta în ciuda faptului că lotul s-a intrunit tardiv (și deci sudura echipei nu era decît parțial realizată) și lipsei unui mai bogat program competițional extrem. Ne așteptam ca în echipă să evolueze și elemente de mai mare perspectivă (Dumănoiu, Oros, Tănăsescu). Decepția ne-a fost sporită poate și de optica deformată cu care am privit evoluția jucătorilor: nu ne-am obișnuit încă cu gîndul că nu mai avem o «echipă mare» în volei și ne ducem mereu cu sacul la pomul lăudat...

Cele două turnee internaționale de volei de la Constanța au dat răspunsuri pentru o etapă parcursă. Desigur, în șase luni nu se pot face minuni, dar s-ar fi putut vedea mlădițele «noului». Și-apoi, să nu uităm că ciclul olimpic se compune din cîteva asemenea etape, pe care, irosindu-le, ne putem trezi în ultimul moment solicitînd bilete pentru Olimpiada din 1972 doar pe baza laurilor trecutului.

Avem încă timp să reconsiderăm lucrurile. Porțile sînt încă deschise spre culmi. Cu condiția ca, de acum înainte, să nu mai cochetăm — cel puțin în privința echipei masculine — doar cu declarațiile de intenții.

La antrenamentul băieților noștri...

reportaj din

Brno

de la trimisul nostru special
G. STEFĂNESCU

Cea mai gustată probă a campionatelor mondiale de velodrom, de la Brno, a fost fără îndoială cursa cu antrenament mecanic (demifondul), câștigată în mod autoritar de către cuplul olandez Albertus Boom (ciclist) — Bruno Walrave (motociclist).

Mondialele... surprizelor

În lumea sportului cu pedale există două mari familii: una aparținând velodromului, iar alta — curselor pe șosea.

Până de curând înclinam să credem că alergările pe șosea — dată fiind marea popularitate de care se bucură în presa de pretutindeni cît și pitorescul peisaj în care se desfășoară — ar deține capul de afiș. A trebuit să avem prilejul urmării unui campionat mondial pe velodrom — ediția 1969 găzduit de Brno — pentru ca să ne dăm seama că lucrurile nu stau tocmai așa.

Cursele pe velodrom, dacă nu întrec în frumusețe pe cele de fond, în orice caz ele nu sînt cu nimic mai prejos, în ceea ce privește dinamismul, surprizele, tensiunea — cu totul specifică — ca și varietatea de aspecte oferite de multitudinea probelor.

În această privință, actualele «mondiale» (a căror istorie începe în 1893, la Chicago) au întrecut, se pare, ca spectacol și ca dirigenie a disputelor, multe ediții anterioare. Afirmația, firește, nu ne aparține, ci este sinteza de opinie a numeroși antrenori cu vechi state de serviciu, aflați la Brno.

Unul dintre aceștia este Toto GERARDIN (Franța), fost campion mondial, a cărui părere nu poate fi pusă la îndoială, întrucît el a trăit și a văzut multe mondiale, în cei 25 de ani de competiții și apoi alți aproape 15 ca antrenor. «Mondialele de la Brno au fost de natură să satisfacă chiar și pe cei mai exigenți spectatori ai edițiilor campionatelor mondiale» — a conchis simpaticul antrenor francez.

Ca orice probă la care participă sportivi din numeroase țări (de data aceasta 34, deci o cifră impozantă) campionatele de la Brno au prilejuit surprize, ceea ce tocmai a făcut să crească interesul lor. De pildă, italienii, din partea cărora era de așteptat, dacă nu o dominare evidentă ca în alte ediții, în orice caz o comportare mult mai concludentă decît aceea pe care au înregistrat-o. În compensație a venit (și tot ca o surpriză) victoria brutarului din Bassano, Gianni Sartori, la 1000 m individual cu start de pe loc (1,08,38/100). În aceeași notă și excelentul loc 2 obținut de polonezul

Janus Kierszkowski, la numai 14 sutimi de secundă de Sartori, în timp ce Daniel Morelon (Franța) — cotat drept marele favorit al probei — s-a clasat pe locul 6, la 38 de sutimi. Aceste câteva cifre atestă cît de strînsă a fost disputata pe 1000 m. În revanșă, Morelon (campion olimpic 1968) a cucerit victoria în proba de viteză, după o electrizantă linală în compania masivului și dificilului sprinter sovietic, Omar Phakadze.

Tot o strălucită revanșă și-a luat și elvețianul Xavier Kurman (clasat pe locul al VII-lea la 1000 m, cu timpul 1,09,06/100) câștigînd în altă de disputata cursă de urmărire. A fost și aceasta o surpriză — dacă vreți — dat fiind că francezii mergeau la victorie, prin cei doi valoroși cicliști ai ruluișului solitar: Darnet și, mai ales, Rebillard (campion olimpic 1968, la Mexico, unde elvețianul se clasase pe locul 3).

Introdusă doar de 3 ani în programul mondialelor, proba de viteză tandem se impune în mod evident prin spectaculozitate și dificultate. În adevăr, sprintul pe bicicleta de două persoane cere, pe lîngă calitatea de excelenți sprinteri pentru ambii cicliști, și o perfectă sincronizare de eforturi și gîndire tactică. Aici, la capitolul surprize, se înscrie locul al 3-lea realizat destul de «chinuit» de cuplul francezilor Morelon și Trentin, aceiași care în 1966 au fost campioni mondiali, iar anul trecut, la Mexico, au cucerit primul loc. Și ca lanțul surprizelor să nu se rupă, a mai venit victoria cuplului Jurgen Geshke-Otto Werner (R.D. Germană) în finala cu echipajul R.F. a Germaniei (Jurgen Barth-Romer Müller) — cupluri neîntîlnite pînă acum, în primele locuri.

În sfîrșit, în ultima probă masculină pe pistă — urmărire pe echipe — victoria reprezentativei URSS a fost scontată, cicliștii sovietici obținînd victoria (în finala cu formația Italiei), victorie obținută de ei și în anii 1963, 1965 și 1967: adică bienal.

Ca și în 1968, alergătoarea sovietică Raisa Ododovskaia a devenit campioană mondială la proba de urmărire, iar Tamara Gorkuskinova (clasată pe primul loc în 1967) a ocupat acum locul secund. Și la viteză au dominat tot cicliste sovietice prin Galina Tareva, Galina Iermolaeva și Irina Kiricenko, clasate în ordine pe primele trei locuri.

În ceea ce privește comportarea cicliștilor noștri — se știe — a fost submediocră. Considerăm că în locul obișnuitei comentarii este mai util să vedem ce anume avem de făcut și asta în mod temeinic, de aici înainte, pentru ca — în sfîrșit — să ne putem «vedea» și noi în concursurile de amploare. Și de făcut sînt foarte multe: de pildă concursuri duminicale pe unicul nostru velodrom Dinamo, care de ani în șir aproape șomează; cît mai dese întîlniri cu cicliști străini; recrutarea de numeroși tineri evident înzestrați pentru pistă și metode de pregătire corespunzătoare; materiale de calitate și suficiente cantitativ etc. etc. Aici, membrii forului de specialitate și tehnicienii care au asistat la mondiale au datoria să întregescă efectiv acțiunile ce se pun în acest sens, acțiuni pe care le astentăm neîntîrziat.

În încheiere, ne revine plăcuta îndatorire de a felicita ciclismul cehoslovac cu prilejul sărbătoririi centenarului de la prima cursă deslășurată la Brno, unde pentru disputarea mondialelor a fost construită special o arenă ciclistă modernă — unanim apreciată — drept una dintre cele mai reușite din Europa.

Primul campion al «mondialelor» de la Brno, Gianni Sartori (Italia), victorios la 1000 m cu start de pe loc, este purtat pe brațe, cu lot cu bicicleta, de membrii delegației italiene și de alți numeroși simpatizanți.

Galina Tareva, campioană mondială la proba de viteză, își manifestă bucuria față de antrenorul său, după frumoasa ei victorie în disputa celor mai bune sprintere.

reportaj din Moscova

de la trimisul nostru special
Paul ROMOSAN

CAMPIONATELE EUROPENE DE CAIAC-CANOE

Bine, dar se putea și mai bine!

JUNIORII — PRIMELE SATISFACȚII

Anchipuiți-vă, o clipă, că sosiți la stadionul de apă, așa cum e denumit lacul Himki din apropierea Moscovei, într-un moment în care apele sale sînt în fierbere.

Au început campionatele europene. La start — juniorii.

Pe cele nouă culcare, trasate prin baloane multicolore, se întrec caiacele de 4 în proba rezervată fetelor. Într-un final spectaculos, în aplauzele celor câteva zeci de români, fericitele componente ale echipei noastre plîng. Sînt campioane ale continentului. Într-un ritual colorat șase fete, reprezentînd tot atîtea porturi naționale, deschid mica paradă de încoronare. Pe podium: Maria Lovin, Maria Nichiforov, Ioana Dîtcov și Aglaia Răutu, bucuroase, cu aurul european strălucind pe piept, privesc cum tricolorul nostru filșie elegant pe cel mai înalt catarg. Se cîntă Imnul României. Prima zi a luat sfîrșit cu o victorie românească.

Următoarea zi a fost la fel ca și prima. Seara tîrziu — aceeași scenă protocolară. Pe același podium stăteau mîndri elevii fostului campion Stavrî Teodorof. Drapelul țării noastre privea de sus. Eroii: Matei Nemeș, Nicolae Tănase, Iordan Samovschi și Dumitru Petrescu. Bilanțul de aur al juniorilor a fost egal cu două medalii. Așadar, speranțele noastre se afirmă.

Schimbul de mîine este valoros!

ȘI, ACUM, SENIORII...

La început au părut nervoși. Speram la un titlu de canoe fond. Am văzut în erupție două echipaje ce purtau pe spate inscripția «ROMÂNIA». Tricourile de un albastru deschis se vedeau zvîcnind acolo de unde se dă startul la probele de 1 000 metri. Primul tur ne-a adus și prima surpriză: dublă descalificare. În loc de colaborare reciprocă, o luptă inexplicabilă. România era prezentă în cursă doar cu tricourile. Echipajele noastre erau de fapt... adversare, cu pregătiri separate, cu antrenori diferiți. În loc de o echipă puternică, am avut prilejul să «distingem» reprezentativele a două cluburi fruntașe din Capitală — Steaua și Dinamo. În trecut, emulația dintre aceste două cluburi a dus la rezultate mari. Dar cînd e vorba de echipa națională, toate forțele interne trebuie unite spre un același țel comun — VICTORIA.

Nu știm din ce cauză s-a tolerat acum această situație de «dezunificare» a unui lot care trebuia, de fapt, să reprezinte România și nu cele două cluburi.

VERNESCU PIERDE... ȘI CÎȘTIGĂ

Numai 500 de metri măsoară pista aceea afurșită pe care «amiralul caiacului» nostru trebuia s-o

parcurgă. La 31 de ani, reținut în start peste obișnuință, Bebe Vernescu a cedat, cu multă suferință, locul care l-a consacrat. Pe podiumul atît de obișnuit, el a urcat doar o treaptă. Dar peste numai 40 de minute Vernescu, împreună cu umbra sa ndeslipită — Sciotnic, a pornit într-un ritm sufocant. Apa se zbatea roșie și neputincioasă. Nimic nu i-a mai putut reține. Cu două lungimi avans, cei doi au trecut linia de sosire. Se felicitau reciproc, fără să acuze oboseala. Seara tîrziu, cînd urmele zilei se prelingeau pe fețele celor care aplaudau victoria, Vernescu și Sciotnic primeau pe podiumul cîștigătorilor medaliiile de aur ale campionatelor europene.

Campionatele europene, conform tradiției, s-au încheiat cu proba de ștafetă, probă mult gustată atît de public, cît și de sportivi. După un start fals, un altul la fel, dar nesancționat. Primul schimb — Eugen Botez, fiul fostului campion de la gimnastică Mihai Botez, predă ștabela odată cu unghiurii. Sîntem pe locurile II-III. Porneste în trombă Iacob, care schimbă cu Zafiu. Acesta ajunge la Vernescu înaintea unghiurii. Bebe mușcă apa. În față, la trei lungimi, învingătorul său de la 500 m. Distanța între ei descrește. În final, numai o jumătate de caiac.

România pe locul II, cu toate că specialiștii îi acordaseră anticipat tinerele noastre ștafete (Eugen Botez — 22 de ani; Ion Iacob — 22 de ani; Mihai Zafiu — 21 de ani) doar locul V.

CAMPIONII OLIMPICI NU SE DEZMINT

Am avut impresia că visez. Canoea noastră olimpică plutea în spumă, ca într-un joc de copii cu mai multe bărci. Spectatorii își încurajau favoriții. Cevaliov și Putzichin nu privesc nici în dreapta, nici în stînga. N-au de ce. Au un avans de trei lungimi. Tot așa au și terminat. În spatele lor, tot doi specialiști din Snagov — Manea și Calabiciov. Un podium bogat în medalii pentru România. Aur și argint. Putea fi la fel și la fond, dar mai bine să... uităm.

Bilanțul nostru la această ediție a campionatelor europene: două medalii de aur, patru de argint și cinci de bronz.

În 1970 vor avea loc campionatele mondiale de caiac-canoe. Să sperăm că vom consemna atunci din nou victoriile României și nu doar pe cele ale cluburilor Steaua și Dinamo.

K-4 juniore — campion european. De la stînga spre dreapta: Maria Lovin, Maria Nichiforov, antrenorul emerit Radu Hutăn, Ioana Dîtcov și Aglaia Răutu.

K-4 juniori. Festivitate de premiere. Pe treapta cea mai înaltă — echipajul României.

reportaj din Varșovia

de la trimisul nostru special
Dimitrie CALLIMACHI

O IMPRESIONANTĂ ÎNTRECERE NAUTICĂ DE MASĂ

R P. Polonă este considerată în cercul sportiv european drept una dintre principalele forțe. În multe ramuri sportive tinerii îmbrăcați în echipamentul alb-roșu s-au distins într-un mod cu totul deosebit. Atleții — mai ales — dar și boxerii, halterofili, baschetbaliștii, cicliștii, voleibaliștii sau înotătorii se bucură astăzi pretutindeni, în țară și peste hotare, de un prestigiu bine meritat.

Adeseori am stat și m-am întrebat ce se află la baza dezvoltării impetuase a mișcării sportive din Polonia populară. Răspunsul a fost destul de simplu de aflat și el s-ar traduce prin marea dragoste față de exercițiul fizic a tinerei generații, fapt ce a dus, implicit, la nașterea unei importante mișcări sportive de masă — «cauza cauzelor» tuturor succeselor.

Recent, răspunzând amabilei invitații a colegilor de la săptămânalul «Sportowiec», aveam să mă conving personal de acest adevăr inexcusabil. A-veam să mă conving de interesul și dragostea cu care sînt înconjuțați eroii stadioanelor.

Am făcut cu acest prilej două popasuri. Unul — în inima țării, la Varșovia și un altul — în extremul nord, în așa numita «aglomerație a celor trei orașe» (Gdansk-Sopot-Gdynia), situată pe malul pitoresc al mării Baltice.

Mi-am putut da seama, deși vizita mea a fost relativ scurtă, de deosebita atenție cu care este înconjurat sportul peste tot. Nu voi insista în scurta mea notație asupra numeroaselor aspecte inedite care mi-au atras atenția («Expoziția olimpică» din Varșovia, de pildă, sau stadionul acordat în exclusivitate atletismului — «sportul sporturilor», cum este el socotit în țara prietenă — în chiar inima capitalei, a cărui pistă se acoperea tocmai cu tartan *made in U.S.A.* sau concursul internațional de culturism, organizat în celebra stațiune estivală Sopot sau, în fine, nenumăratele

grupuri de cicloturiști, întâlniți pretutindeni de-a lungul și latul șoselelor poloneze, ca și turismul de masă, exprimat și prin acele atât de multicolore corturi, care dau numeroaselor campinguri un aspect de adevărate orașele — gen *Disney-Landuri* — toate surse autentice, furnizoare de mari campioni de mîne). Voi strage atenția doar asupra aceluia impresionant «maraton al mării», la care mi-a fost dat să asist și pe care l-am urmărit și de pe uscat și de pe mare.

În fiecare an, sub auspiciile Federației poloneze de natație și în organizarea hebdomadularului ilustrat «Sportowiec», la începutul lunii august, se dispută în apele mării Baltice, un așa-zis maraton al apei, ajuns în acest an la cea de-a VI-a ediție. Traseul cursei și distanța ei se modifică de la an la an, numai interesul rămîne constant major. Anul acesta, de exemplu, întrecerea s-a desfășurat de-a lungul a 13,2 km. (seniorii) și 4,1 km. (juniorii) în apa neobișnuit de caldă a Balticeii (21 de grade!). Aici se cuvine să fac o mică precizare: cursa s-a disputat, de fapt, într-un golf, denumit Puck, după numele micii localități pe care o scaldă. Plecarea în cursă s-a dat de la Kuznica, acolo unde o limbă de pământ parcă mușcă din mare, iar sosirea a avut loc după 3 : 10, 48 pe plaja de la Puck.

19 înotători, băieți și fete, cei mai buni fondești ai Poloniei au luat startul în acest maraton, sosind cu toții în mijlocul unui imens interes, dovadă a sporirii continue a popularității natației în rîndurile tineretului polonez. (Și atunci să mai mire faptul că reprezentativa Poloniei a promovat, în urma unei sale comportări în «Cupa Europei», în grupa A — grupa celor mai bune echipe continentale?).

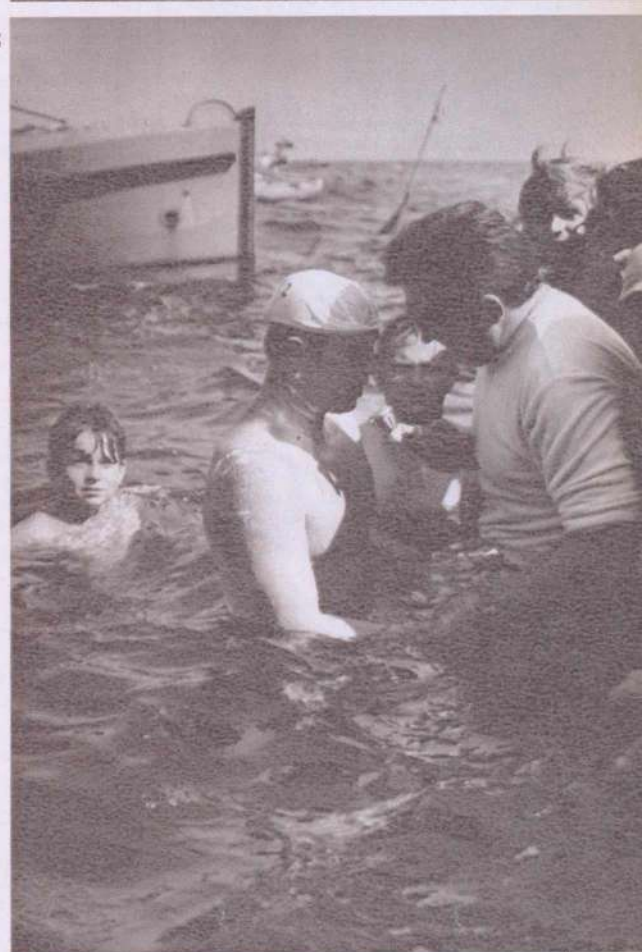
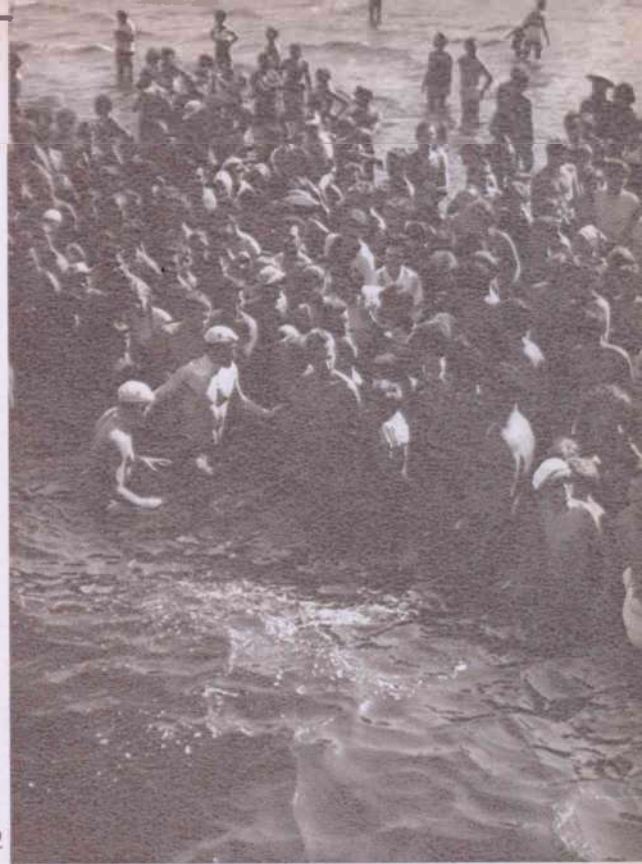
Am încercat — nu știu dacă am reușit pe deplin — ca în cadrul restrîns al unui articol să explic, măcar în parte, succesele importante obținute în ultimii ani de tineretul sportiv al Poloniei prietene.

1. S-a dat startul în maratonul seniorilor. Fiecare concurent este urmărit de o ambarcațiune care-i indică direcția și-l cronometrează.

2. Sosirea maratonistilor pe plaja de la Puck. În fața entuziasmului suporterilor, concurenții uită repede oboseala...

3. Zygmunt Kowalski, din Ostrowiec, cel mai tînăr participant, în vîrstă de 22 de ani, acordă un interviu radioului la numai cîteva clipe după sosire. Kowalski se anunță drept o mare speranță a fondului polonez.

4. Două dintre temerarele participante la maratonul mării; în stînga, Bogumila Werner din Wrocław, iar alături de ea, Bogumila Luczynska, din Gdynia.

PARTIDĂ GIGANTICĂ

Numeroși spectatori au fost prezenți în grădina Muzeului Central din Stockholm pentru a urmări această partidă de șah, după cum puteți vedea, gigantică. Doi ași ai jocului, campionul mondial sovietic Boris Spaski și marele maestru danez Bent Larsen, au condus bătălia ce s-a dat pe această tablă uriașă. Intrecerea a fost câștigată de Boris Spaski (dreapta).

micromotive sportive

- Aseară, în nocturnă, au fost 10 grade... — La soare sau la umbră!
- N-aveți un foc? — Am 400 de focuri, zise țințaușul.
- Cel mai bun vin pentru campioni? Vin... medaliile.
- E un alpinist deștept; l-am întâlnit în... creierii munților.
- Ospătarul umblă cu capul, gimnastul cu... capra.
- Un sportiv care se urcă într-un măr e în... pom?
- Voleibalistul: petrecem prin rotație: când noi la voi, când la voi, noi.
- Unde jucați mline? — Undeva aiurea, voi? — Alături!

Titci GHEORGHIU-Vaslui

IDOLUL GIULEȘTIULUI

«Se antrenează Niki!» Vestea se răspindește printre copiii Grandului cu viteza fulgerului și zeci de... centri înaintași ai străzilor de pe lângă stadionul Giulești vin să asiste la antrenamentul Rapidului, unde-l pot vedea pe Emil Dumitriu, idolul lor. Și când unul dintre ei reușește să-i devină...adversar măcar și pentru un singur minut, fericirea este totală. În imagine, un «duel» între Dumitriu și unul dintre numeroșii săi admiratori.

NEATENȚIA SE PLĂTEȘTE

Alergătorul kenyan Ben Jipcho plinge ca un copil. Motivul? A ratat ocazia de a câștiga cursa de 1500 m, desfășurată în Varșovia cu prilejul Memorialului Kucodnaki. Eșecul i s-a datorat în întregime, deoarece, fiind foarte distrat și neatenț, când s-a dat plecarea în cursă el a rămas la start, pierzând secunde prețioase. Cu toate eforturile făcute după aceea, Jipcho nu a mai putut recupera handicapul pe care, fără să vrea, îl dăduse celorlalți concurenți.

sportul a doua pasiune

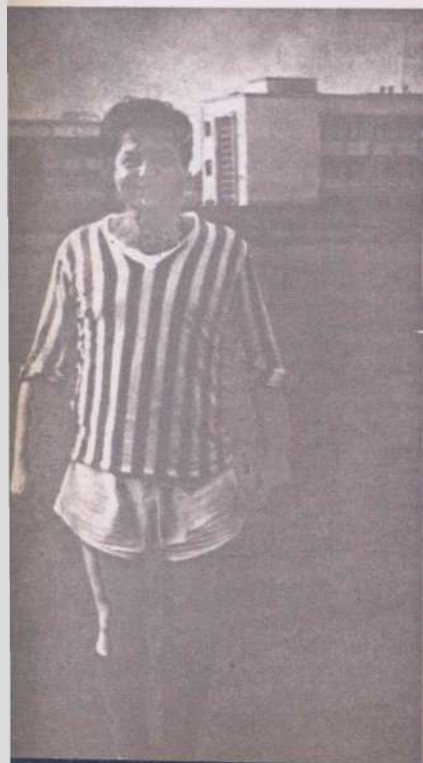
Dem. Savu

După un relache de scurtă durată, re deschidem «stagiunea», cu căpitanul Val-Virtej. Nici că se putea o alegere mai potrivită, având în vedere că Dem. Savu, în ciuda aspectului său nu prea «fusiform», este un sportiv cu vechi state de serviciu. Fostul junior al Venusului a devenit, după intrarea în lumea slujitorilor Thaliei, un mare animator al sportului actoricesc. A jucat fotbal — pe post de centru «retras» — cu pasiune în echipa fostului teatru «Nottara», cu care a câștigat campionatul inter-teatre. A deținut «funcția» de selecționar al reprezentativei actorilor în tradiționalele meciuri între actori și ziariști. În afară de asta s-a numărat printre fondatorii echipei de baschet Progresul-Arta, pe care a dus-o în foarte scurt timp din «calificare» în divizia națională A, unde a ocupat un meritos loc 4. Cooptat în biroul Comisiei centrale de baschet, Dem. Savu a reușit să creeze un curent de opinie favorabil practicării sportului în rândul oamenilor de artă. În același timp, își menține condiția fizică practicând voleiul, ping-pong-ul și atletismul («fugeam bine pe sută», ne mărturisește simpaticul actor).

«Practicarea cu consecvență a sportului se dovedește de un real folos în activitatea profesională a unui om de teatru. Este un lucru pe care aproape nici nu trebuie să-l amintim. Personal, în serialul Val-Virtej călăresc, înot, mă lupt cu dușmanii fără ajutorul vreunei «dublorii». Prietenilor mei le făgăduiesc că, în curând, vor putea asista la noi performanțe sportive ale căpitanului Val-Virtej.» Venind vorba de proiectele din viitorul apropiat, Dem. Savu ne-a declarat că va apărea în piesa lui Brecht — «Un om = un om» — iar la mijlocul lui septembrie va lua parte la un festival de teatru la Belgrad. Ca pasiune de ultimă oră — circul, unde vrea să debuteze în calitate de scenarist-regizor. Dorește să monteze un grandios spectacol de circ, în spiritul tradiției românești. Se pregătește, de asemenea, cu asiduitate pentru tradiționalul meci anual dintre artiști și ziariști, unde, cum ne mărturisește, «trag» tare, dom'le, o repriză și gata!»

Al. SIMOC

În fotografia alăturată # vedem pe Dem. Savu într-unul din veșmintele cele mai originale ale garderobei sale: tricoul de fotbalist.

8 GREȘELI

SCHI ÎN PLINĂ VARĂ

O foarte originală întrecere de schi a fost văzută acum, în plină vară, la 28 de grade, în pădurile verzi din localitatea finlandeză Iitti. Schiorii localnici au organizat un concurs de ștafetă pe o... pîrtie din talaj, peste care au turnat un lichid special preparat, care a făcut foarte alunecos stratul lemnos. În fotografie, unul dintre concurenți, Kalevi Laurilu, care a parcurs o porțiune de 1 000 m în 7,45 min.

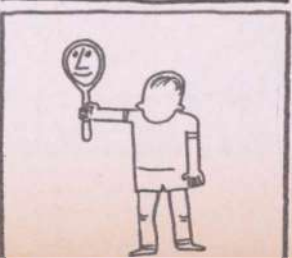

MEREU PE PODIUM

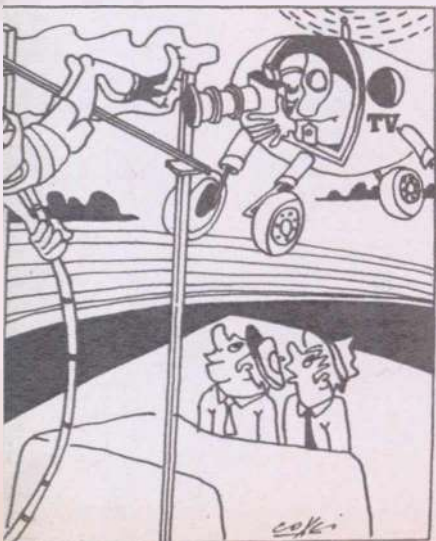
Campionul olimpic Roland Matthes are un loc preferat pe podiumul întrecerilor internaționale de natație: treapta cea mai înaltă. În sezonul din această vară, Matthes a câștigat, printre altele, proba de 200 m spate la Festivalul de natație de la Magdeburg (în imagine, împreună cu sportivul cubanez E-lisee Vidal — locul II) și a stabilit de curînd, în «Cupa Europei», un nou record mondial în proba de 100 m spate: 57,8.

PE ACEEAȘI TEMĂ...

de Oct. ANDRONIC

Copiind desenul din stînga, caricaturistul Octavian Covaci a făcut, ca de obicei, 8 greșeli intenționate. Vă dorim succes în descoperirea lor.

PRIETENIE

În albumul cu amintiri al lui Cornel Turturea (în stînga fotografiei), la loc de cinste se află și această imagine: «Iată-mă după penultimul meci la campionatele mondiale de lupte greco-romane de la Mar del Plata. Am terminat la egalitate cu prietenul meu, iranianul Firuz Aluzadeh, campion mondial. Pe podium, eu am primit medalia de argint, iar el, ca o confirmare a dezvoltării acestui sport în patria sa, pe cea de aur».

După campionatele mondiale din Argentina, prietenia dintre luptătorii români și cei iranieni s-a legat și mai strîns.

MOTOBAL

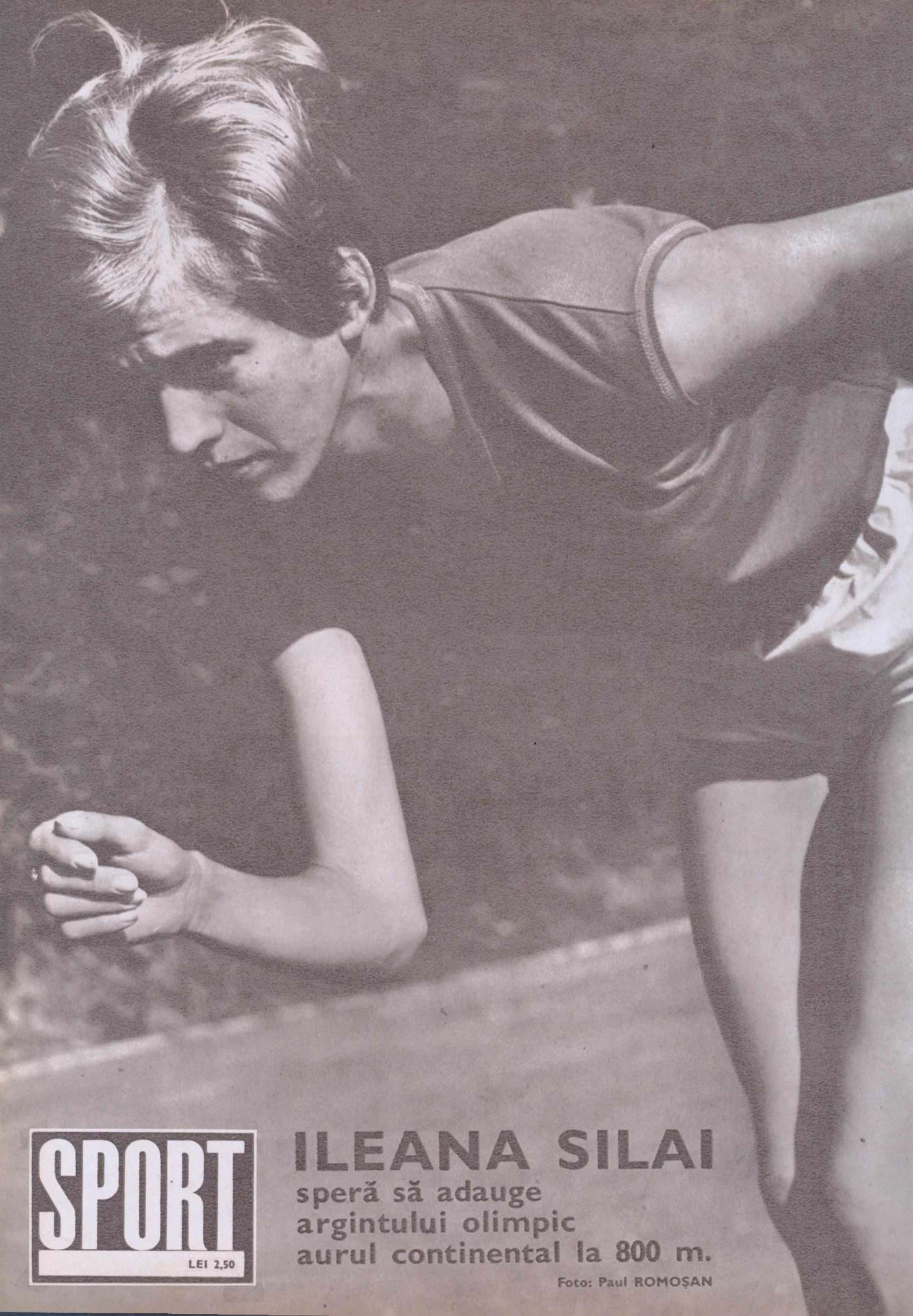
Iată un sport necunoscut la noi: motobalul. Este, de fapt, un frate... motorizat al fotbalului. La motobal nu se mai aleargă după balonul rotund cu picioarele, ci cu motocicletă. Dar nici în aceste condiții sportive nu sînt scutiți de criticile celor din tribune care, foarte adesea, spun că s-a jucat... lent. În imagine, un antrenament al echipei sovietice «Nord» din Baku.

Gyorgy Schivilla, tînărul pe care îl vedeți în imagine, face parte din clubul budapestan Vasas. Nu de mult, pentru a cîntăci cea de a 25-a aniversare a Poloniei populare, el a parcurs pe jos distanța Budapesta-Varșovia, mergînd aproximativ 100 de kilometri pe zi. Schivilla este de profesie profesor și e student la cursurile fără frecvență ale Academiei de Educație Fizică din Budapesta.

Iată intrarea, cu adevărat triumfală, a alergătorului japonez Kazuo Matsubara pe porțile stadionului central din Enschede (Olanda). În ciuda celor peste 40 km parcurși, Matsubara s-a lansat pe ultimii metri ca un adevărat sprinter, cîștigînd deaceia cea de a 12-a ediție a cursei internaționale de maraton cu timpul de 2.19.29,8.

SPORT
LEI 2,50

ILEANA SILAI
speră să adauge
argintului olimpic
aurul continental la 800 m.

Foto: Paul ROMOȘAN

Crochiurile MARIANEI GOTH

Invitata acestei pagini este Mariana Goth. Criteriul? La Balcaniada de atletism de la Sofia, Mariana Goth a cucerit trei medalii de aur: 100 m — 200 m — 4x100 m. Întrucît «cariera» sa este — deocamdată — la fel de scurtă ca și probele în care deține întietatea balcanică, convorbirea noastră nu va viza spații maratonice.

— Dragă Mariana, te rog prezintă-te cititorilor noștri!

— M-am născut la 16 ianuarie 1949, în Țara Moșilor, la Brad — orașul aurului. La ultimele măsurători mi s-a comunicat următorul gabarit: 162 cm înălțime și 53 kilograme. Sînt salariată a clubului Metalul și studentă în anul III la Institutul de Educație Fizică și Sport, secția fără frecvență. Primii doi ani i-am absolvit cu medii peste 9.

— Cînd ai părăsit orașul aurului?

— La vîrsta de 10 ani m-am mutat, împreună cu familia, la Deva. Tatăl meu, farmacist, a intuit că fata lui cea mică, ultima, pe care ar fi dorit-o... băiat, are înclinații spre artele plastice. Și m-a înscris la școala cu acest profil, din Deva.

— Nu a intuit la tine și anumite înclinații atletice, chiar și în cantități farmaceutice?

— Absolut de loc! Și este foarte curios, deoarece el, Pavel Goth, cînd avea 18 ani, a devenit campion național de juniori, la Timișoara în proba de 100 m, cu performanța de 11,3. Tot în acel an 1925 tatăl meu a fost unul dintre membrii fondatori ai secției de atletism la «U» Cluj. Probabil că vedea în mine un medic preocupat în timpul liber de artele plastice, deși la Deva nu depășisem etapa crochiurilor-școală.

— Mama și sora ta au avut și ele aptitudini sportive?

— Maică-mea, Olga, fiind bucureșteancă, mergea în fiecare săptămînă la lacul Snagov, să înoate, să tragă la vîsle și să joace tenis. Sora mea, Hannelore, farmacistă, are o singură amintire sportivă: a cîștigat suza de metri la «Cupa Bobocilor» a anului I, la I.M.F., primind ca premiu un prosop. Cine-o vede acum pe Hannelore înclină să creadă că acest trofeu l-a dobîndit la proba de aruncare a greutății! De altfel, nici perimetrul abdominal actual nu-i atestă tatălui meu acel 11,3 de acum 44 de ani.

— Și cum ai trecut de la artele plastice la atletism?

— În Deva nu era și un liceu cu profil de artele plastice. M-am înscris la Liceul Decobal. Într-o dimineață, profesorul Tiberiu Drăgan, antrenor de handbal, a organizat o selecție pe clase, pentru atletism. I s-a cerut, sau pur și simplu dintr-o veche pasiune. Ca elev și student a fost discobol. În după-amiaza aceleiași zile, ne-am întilnit la stadion 10—12 fetețe. Eu reprezentam clasa a VIII-a. Au început antrenamentele. Uneori, chiar de patru ori pe săptămînă. Părinții mei cam strîmbau din nas. Le replicam: decît o sculptură abstractă, pe care nici eu să n-o pricep, mai bine un atletism realist, sănătos, care să-mi dea bucurie.

— Îți mai amintești de prima bucurie oferită de atletism?

— Și da, și nu! În 1963, după cîteva luni de antrenamente, majoritatea în curtea școlii, pentru că la stadion aveau acces, de regulă, doar ghețele cu crampoane, și mai puțin pantofii cu cui, după o pregătire fără hîrtie milimetrică cu grafice multicolore, fără haltare, fără dinamometru, fără spirometru, fără și fără, dar cu multă foarte multă ambiție, am început să înving și adversare din afara școlii. Recordurile de junioare treceau unul cîte unul în dreptul numelui meu. Cel mai mare succes în acel an l-am obținut la faza zonală de la Teiuș a Cupei Agriculturii: locul întii la 100 m cu 13,1. Convingerea mea este că la marile întreceri de masă — aceasta este esența — se fac descoperiri.

— Am ajuns, așadar, la descoperiri...

— A venit anul 1964. Spartachiada Republicană. M-am numărat printre cei care au luat drumul spre finalele din Capitală. În serie, la 200 m, am sosit a doua, după Geta Palade, cu 26,5. Se părea că asta a fost. Fără să mă fi văzut în cursă, fără să fi auzit vreodată de mine, profesoara Claudia Simionescu, studiind foile de arbitraj, a fost atrasă de acest 26,5. A făcut, probabil, un crochiu. Crochiul unei viitoare sprintere. Am fost invitată în tabăra de iarnă de la Predeal. Acolo am cunoscut-o pe actuala mea antrenore. M-a măsurat din cap pînă-n picioare. A zîmbit. În crochiul ei mă vedea înaltă sau, în orice caz, nu atât de insignifiantă ca statură.

— Profesoara Claudia Simionescu a avut ochi, optimism și... noroc!

— A avut ochi, deși... «urechea te minte și ochiul te-nșeală». A avut optimism, deși recomandarea o să nu te lege la cap cînd nu te doare. A avut noroc, pentru că am înțeles din prima clipă utilitatea sacrificiilor pentru performanță, în dauna acelorora pentru extravagantă. Performanțele înalte sînt bijuteriile rezultate din sacrificiile și migala cu care îți cultivi zi de zi, ceas de ceas, talentul.

— Deschide-ți, te rog, sîpetul cu bijuterii!

— Stratul de deasupra reprezintă colecția de titluri de campioană și de recordmană, și la junioare, și la senioare, în 1963. Un șirag de 21 de recorduri egalate și doborîte. Cele mai frumoase: 11,6 la 100 m și 24,0 la 200 m. Anul acesta a fost mai puțin bogat în recorduri: 23,9 — 23,7 — 23,4 la 200 m. A intervenit un popas în calea evoluției mele ascendente, din cauza unei viroze pulmonare, continuată cu infecții la picior și la ochi.

— Dacă nu ar fi intervenit acest popas, cum ar fi arătat crochiurile tale la 100 m și 200 m?

— La 100 m, poate, 11,5 sau, chiar, 11,4, iar la 200 m sub 23,0. Am glumit! Ar însemna să merg prea departe. Nu glumesc, însă, dacă afirm că popasul în ascensiune a mai fost determinat și de numărul foarte mic de întreceri, unde să fie cot la cot cu adversare foarte tari. Un unic prilej mi s-a oferit la Siena, alături de finalista olimpică. Prima oară într-o societate atle de înaltă, m-am fîstlicit și am concurat înhibată. La Atena voi avea un examen foarte dificil, și din această cauză — a lipsei de familiarizare cu cel mai înalt nivel. Posibilele decepții la «europene» nu-mi vor căia aripile. Voi încerca și la Londra, la meciul feminin Anglia-România...

Dacă unui artist plastic i s-ar propune să-i facă Marianei Goth un tablou-instantaneu, reprezentînd chipul ei în clipa în care rupe firul de la sosire, arătîndu-i-se acestuia fotografia ei de legitimație, cu siguranță că o vom vedea pe cea mai bună sprinteră a României și a Balcanilor într-o contractură facială extraordinară. În realitate, însă, de la crochiu și pînă la pînză, fața Marianei Goth nu trebuie să fie brăzdată de nici cea mai mică încordare de fibră musculară. Ea este una din puținele sprintere din lume care alergă cu fața decontractată, parcă ar visa ceva frumos, foarte frumos, în timp ce restul corpului este în incandescență. Alergă excepțional de frumos. În alergarea ei de azi întrevezi finisul de mîine. Mîine, cînd Mariana Goth își dorește «11 secunde și un pic» pe 100 m și «sub 23 de secunde» pe 200 m, plus o ceață de fetețe cărora să le fie profesoară de sprint.

Horia CRISTEA

„În sfârșit, peste 8 metri!”

...7 septembrie. Dimineața. Pe stadionul din Kosice, atleții reprezentând căile ferate din 16 țări europene îl aplaudă pe românul rapidist Mihai Zaharia...

— Izbutisem cea mai bună performanță din cadrul campionatelor europene feroviare: 8,01 m la lungime... Presa cehoslovacă mi-a pomenit numele la rubrica sportivă. La fel și cea maghiară. Mi-am văzut numele în ziarele care se vindeau în gara budapestană. Eram curios ce vor spune prietenii, adversarii, tovarășii mei de muncă de la I.R.A. 1. Deh, primul atlet român care reușește să aterizeze dincolo de 8 metri la săritura în lungime!...

...9 septembrie. Dimineața. În Capitală. Oamenii îl cred glumeț pe Zaharia. El le arată presa străină, folie de concurs de la Kosice. În ziua de 10 septembrie radioul și ziarul SPORTUL anunță știrea.

— Te-a afectat, Mihai?

— Nicidecum! Mai bine mai tirziu, decât niciodată!

— Dacă ai ști cât s-a alergat pînă și s-a găsit o poză! De acum înainte, probabil, fototeca sportivă se va îmbogăți cu pozele tale. Ai trecut în prim-planul atenției la această probă...

— Am trecut după ce-au trecut ani buni!

— Ești chiar atît de bătrîn?

— Nu chiar atît de bătrîn. La 28 noiembrie împlinesc 26 de ani. Mă refeream la altceva...

— Hai, spune-ți oful!

— În copilărie n-am făcut sport organizat. Alergam, săream și aruncam la fotbal, prin cartierul meu de la Foișorul de Foc, cu cei de o seamă cu mine. Dar iată că, în 1961, cînd eram în primul an la Școala profesională Constantin David, toți elevii, sau aproape toți, vreo două sute la număr, sîntem echipați și încolonați pentru crosul organizat în cinstea zilei de 16 Februarie. O mie de metri aveam de alergat. Am sosit primul. La două sute de metri în urma mea — at doilea. Profesoara Tatiana Nicolau, soția marelui voleibalist Horațiu, a scris un bilețel, mi l-a dat și mi-a spus să îl înmînez antrenorului Gheorghe Stănel de la clubul Rapid. Într-acolo, n-am rezistat ispitei și i-am despăturit: «Îți trimt un bălat bun. Dacă vei avea grijă de el, va ajunge atlet mare!». Destinatarului nu i-am produs nici o impresie. În schimb, antrenorul coordonator Dumitru Osiac, uitîndu-se la mine, m-a și îndrumat: «Fă-te săritor!». Veneau mulți la clubul Rapid. În fiecare săptămînă se organizau concursuri de selecție. De fiecare dată, pe listele de respinși figura și numele meu. Îi rugam pe antrenori să mai mă pălăscă. Și am fost pălăuit în 1961 cu 5,90 m la lungime, în 1962 cu 6,50 m, în 1963 cu 6,90 m. Apoi, a venit stagiul militar. Noul meu antrenor, Cornel Cotor, a umblat și pe la Dinamo, și pe la Steaua. Fără vreun folos. «Omul tău e plafonat!». În 1965 am fost lăsat la vatră, în noiembrie, după doi ani de marină, pe vedete rapide pe marea Neagră și pe Dunăre, după doi ani în care simteam adevăratul parfum al atletismului din scrisorile primite de la prietenul meu de cartier Șerban Ciocină, recordmanul României la triplusalt. În haine civile, m-am dus a doua zi la clubul Dinamo. I-am rugat să-mi asigure o

cit de mică supraveghere în pregătire. Le-am spus antrenorilor că nu sînt fantastic de talentat, că sînt destul de pușin înalt — doar 1,72 m, dar că am o ambiție de necrezut să dovedesc că și prin muncă se poate ajunge departe. A treia zi, m-a văzut la un concurs pe stadionul Tineretului antrenorul lui Șerban Ciocină, profesorul Elias Baruch. «Baronul» mi-a spus scurt: «Băiete, o să lucrezi în grupă cu Ciocină!». După două zile, într-un anturaj atît de select, cu toată ambiția, n-am rezistat și, rușinat, am dat bir cu fugiții. «Baronul» a venit la mine acasă: «Tu să nu fii prostănac! Eu am încredere în tine! Și, acum, hai la antrenament»...

— Și te-ai dus?

— Da! Zilnic, chiar și de două-trei ori pe zi. Începeau progresele: 1968 — 7,18 m — locul 11 în clasamentul pe țară; 1967

— 7,60 m — norma de maestru al sportului, cu pantofii cu cui pe care mi l-a

împrumutat Vasile Sărucan; primul în

clasamentul săritorilor români. În 1968,

încă din primele zile, am început cu

«Tuși» Ciocină lucru tare. Am înlocuit

exercițiile de înviorare cu cel mai tare

antrenament al zilei. «Baronul» ne atrăgea

atenția: «Băieți, nu exagerați!». Nu

l-am ascultat, și din acest exces de zel

ne-am ales amîndoi cu accidentări și,

implicit cu pauză în ascensiune, iar eu

și cu scoaterea din lot pentru plafonare.

«Baronul» îmi zicea: «Nu-i nimic, Mihai!

Mai adaugă cîteva discuri halterei!». A-

nul acesta, tot adăugînd discuri, am a-

ajuns să fac genuflexiuni cu 165 kg în

spate, iar semiflexiuni cu 200 kg. Bine-

înțeles, «baronul» îmi completa exerci-

țiile de haltere cu cele compensatorii de

detență și de alungirea musculaturii, și

cu cele de relaxare. Încrederea în posibi-

litățile mele pe care mi-o acorda «baro-

nul» — «Mihai să dovedim că poți a-

junge mare performer la lungime, chiar

dacă nu ești înalt, chiar dacă te-ai apu-

cat tirziu de performanță!» — s-a trans-

mis și la clubul meu Rapid. «Pentru

federatie e plafonat, — spuneau oame-

nii noștri, — dar nu și pentru noi și atle-

tism!»...

— Și cum s-a făcut că «explozia» a sur-

venit atît de tardiv?

— În fiecare zi, cîte 6—8 ore, am urmat

curturile școlii de maștri, pe care am

absolvit-o, în plus, am avut de susținut

și două examene — unul de conducător

auto pentru autoturism, altul pentru

autocamion. Am reușit să termin cu

bine și m-am putut, astfel, dedica, în

liniște, marii mele pasiuni — lungimea.

— Cum ai reușit acel 8,01 m?

— Fără dificultate deosebită, cu toate

că nu am beneficiat de o pistă de tar-

tan. Pista de elan era din zgură... pră-

jină de bambus!

— Ce sperii?

— Să-mi continui drumul!

— Ce dorești?

— Să-i mulțumesc lui Vasile Sărucan

pentru pantofii cu cui. Aceiași cu care

mi-am trecut norma de maestru al spor-

tului. Acum trei luni mi l-a dăruit. Cu

ei am sărit la Kosice. Primii noștri pan-

tofi cu cui care trec granița celor 8 me-

tri. Acum, arată ca vai de lume, dar nu-i

consider plafonați!

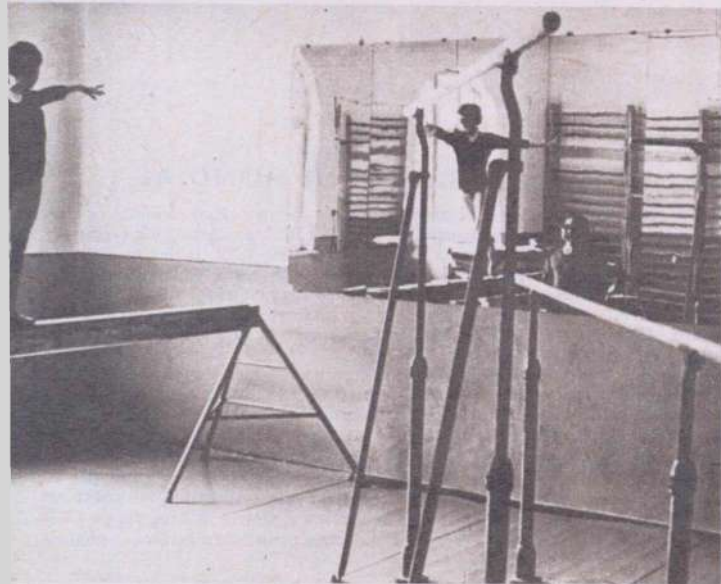
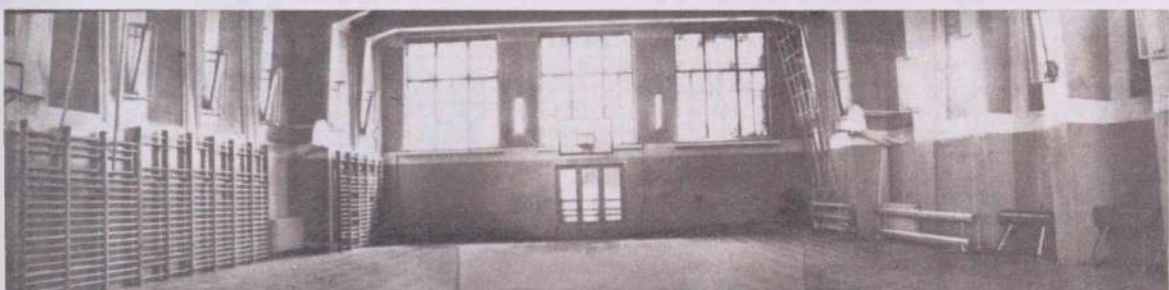
Interviu de
Horia CRISTEA

Foto-Raid

LA PALESTRE ȘCOLARE

4 Înaintea deschiderii noului an de învățămînt 1969—1970 revista noastră a întreprins un foto-raid fulger la câteva școli din Capitală și din țară, în scopul de a constata dacă palestrele acestora sînt gata să-și primească elevii. În general, ca un fapt pozitiv, marea majoritate a sălilor de sport și a terenurilor în aer liber, a amenajărilor pentru atletism au fost găsite puse la punct înaintea datei de 15 septembrie. Directorii, directorii adjuncți, profesorii de educație fizică, personalul de întreținere au activat cu sîrg în ultima perioadă a vacanței, pentru ca noul an să găsească apte și locurile unde se desfășoară activitatea de educație fizică și sport.

5 Cu ocazia acestui raid, echipa noastră a fost invitată de către direcțiunea uneia dintre școlile vizitate pentru a repeta vizita, dar într-un scop de sprijin: «Profesorii de educație fizică din școala noastră se cam lasă pe tînjeală, își neglijează obligațiile profesionale. Din această cauză, educația fizică și sportul — această principală și mare poartă prin care trebuie să pătrundă disciplina în școală — nu-și aduc decît o contribuție minoră. Ajutați-ne, după începerea cursurilor, să deschidem larg această poartă. Stați într-o zi de dimineață și plină seara și veți găsi suficient material documentar pentru un reportaj de sprijin!» Am promis că vom răspunde cu toată sinceritatea la invitație. Despre care școală este vorba, cititorii noștri vor afla într-unul din numerele viitoare.

6 În fotografiile:

1. Curtea cu amenajări sportive a Liceului Spiru Haret din Capitală. Se cer rețușiri la panourile coșurilor de baschet (lipsește câteva plăci). 2. Sala de jocuri și de gimnastică a aceluiași liceu — curată ca o farmacie. 3. Interiorul uneia din cele două săli de jocuri care stau la dispoziția elevilor băcăoani. Gata să-și primească oaspeții! 4. Două detalii — interior și exterior — ale bazei Școlii sportive din Constanța. Aici, vacanța nu are... vacanță. Prezențele sporesc în cursul fiecărei zile, chiar și în progresie geometrică, de la ceas la ceas.

OSTA
Redacției

RADU COSTESCU — Brașov. Următoarea ediție a campionatelor mondiale masculine de handbal în șapte va avea loc anul viitor în Franța. Va fi cea de a VII-a ediție a acestei competiții, celelalte dispunându-se în Germania — 1938 (învingătoare Germania), Suedia-1954 (învingătoare Suedia), R.D. Germania-1958 (Suedia), R.F. a Germaniei-1961 (România), Cehoslovacia-1964 (România), Suedia-1967 (Cehoslovacia).

DUMITRU ARDELEANU — Craiova. Echipa C.F.R. Cluj, noua promovată în categoria A de fotbal, a făcut următoarele achiziții pentru actualul campionat: Soa (Steaua), Ivanșuc (Industria sîrmei), Cojocaru (Olimpia Oradea), Timpănar (A.S.A. Tg. Mureș), Schwarz (C.S.M. Sibiu) și Costea (Rapid București).

ION PRUNDU — Galați. Din cei zece campioni naționali de box pe anul 1960 — Mircea Dobrescu, Puiu Nicolae, Constantin Gheorghiu, Iosif Mihalac, Ion Marin, Mihai Stoian, Șarbu Neacșu, Ion Manea, Gheorghe Negrea și Vasile Mariuțan — nu au abandonat boxul Ion Manea și Vasile Mariuțan.

SANDA TUDOR — Cluj. Celebru scrimar francez Christian D'Orsiola s-a născut la 3 octombrie 1928, la Perpignan. A cucerit titlul de campion mondial la florecă cînd avea doar 18 ani. La Jocurile Olimpice a primit medalii de aur în 1948 (florecă echipă), 1952 (florecă individual și echipă), 1956 (florecă individual). A participat pentru ultima dată la întrecerile olimpice în 1960, la J.O. de la Roma.

LIA TRANDAFIRESCU — Ploiești. Ne întrebați foarte surprins unde au... dispărut fotbalistii Moldoveanu și Pal de la Petrolul. Dacă ați urmărit și celelalte echipe cu aceeași pasiune cu care urmăriți Petrolul i-ați fi întîlnit și pe cei doi... dispăruți care, în prezent joacă la Politehnica Iași. Pal a jucat chiar în primul meci din actualul campionat, primind nota 9.

ION ARAMA — Tg. Mureș. Ne scrieți că...aș dori foarte mult să joc fotbal ca Mircea Lucescu și de aceea vă rog să-mi dați câteva date biografice despre el. Dacă credeți că atât este suficient, noi vă dăm cu plăcere datele cerute: Lucescu s-a născut la 29 iulie 1945. Are 1,72 m înălțime și în jur de 66 kg. A început să joace fotbal la Ș.S.E. nr. 2, apoi în echipa de juniori Dinamo București. A fost legitimat o perioadă la Politehnica București, de unde a revenit la Dinamo.

EMIL PIETRICĂ — Mureșoara. Iată sportivii care au alcătuit echipa noastră de rugby, medaliată cu bronz la J.O. din 1924: Dumitru Armășel, Gheorghe Bentea, Teodor Florian, Ion Gîrleșteanu, Teodor Marian, Nicolae Măriașu, Sorin Mihăilescu, Paul Nedelcovici, Iosif Nemeș, Eugon Stetescu, Mircea Stetescu, Soare Șterian, Atanasie Tănăsescu, Mihail Vardala, Dumitru Vidrașcu, Dumitru Volvoreanu.

NONICA FREDA — București. Ați citit într-o revistă «Miroir sprinta» foarte veche că atletul american James Thorpe a fost campion olimpic la J.O. din 1912 și ați rămas foarte surprinși negăsindu-i numele printre medaliații Jocurilor amintite. Iată explicația: Thorpe a câștigat, într-adevăr, în 1912, două medalii olimpice, de aur, la pentathlon și decathlon. A fost însă acuzat de profesionalism, deoarece jucase într-o echipă de fotbal american, așa că i s-au anulat titlurile olimpice. Acesta este motivul pentru care el nu figurează în palmaresul Jocurilor.

NOTE, CA LA FOTBAL...

Dacă iubitorii boxului din Capitală nu vor putea uita multă vreme întrecerile din cadrul «europenelor» găzduite în iunie la București, cu siguranță că și cei din Galați își vor aminti timp îndelungat disputele Balcaniadei de box, care au avut loc în orașul dunărean. Și cum ar putea fi altfel, când gălățenii s-au străduit și au reușit să fie gazde excelente, iar boxerii noștri, alături de cei din Bulgaria, Iugoslavia și Turcia au oferit dispute pe care nu le poți vedea decât foarte rar.

Arena «Dunărea», centrală și cochetă, a fost timp de trei seri punctul de atracție al orașului. Pe ringul instalat acolo au urcat campioni ai Europei, campioni balcanici, medaliați cu argint și bronz la «europenele» de la București, stele de primă mărime ale pugilatului internațional. Și că întrecerile au fost pe măsura capetelor de afiș prezente la competiție ne-o dovedesc surprizele, cărora le-au căzut... victime campionul european la categoria grea Ion Alexe, vicecampionii europeni Victor Zilberman și Kiril Pandov etc. Balcaniada de la Galați nu a fost, însă, o competiție a... căderilor, ci una a afirmărilor. Și când spunem acest lucru, ne gândim, în primul rând, la iugoslavul Anton Vukusic, care a câștigat medalia de aur în fața bulgarului Kiril Pandov, învingătorul campionului european Ion Alexe la «Balcaniada», ne gândim la marele învins al «europenelor» de la București, turcul Seyfi Tatar, care a reușit de data

aceasta să triumfe câștigând toate meciurile în stil de mare campion, ne gândim la bulgarul Simion Gheorghiev, boxerul cu o stângă de kinogramă, ne gândim la reprezentanții noștri Mihai Aurel, Constantin Gruescu, Paul Dobrescu și Marin Constantinescu, ale căror nume figurează acum pe lista campionilor boxerilor din Balcani.

Dacă ar fi să dăm note, așa cum se obișnuiește, de pildă, la fotbal, am acorda nota maximă, 10, tuturor celor unsprezece campioni. Lui Mihai Aurel pentru combativitate, lui Gruescu pentru

ÎN FOTOGRAFII:

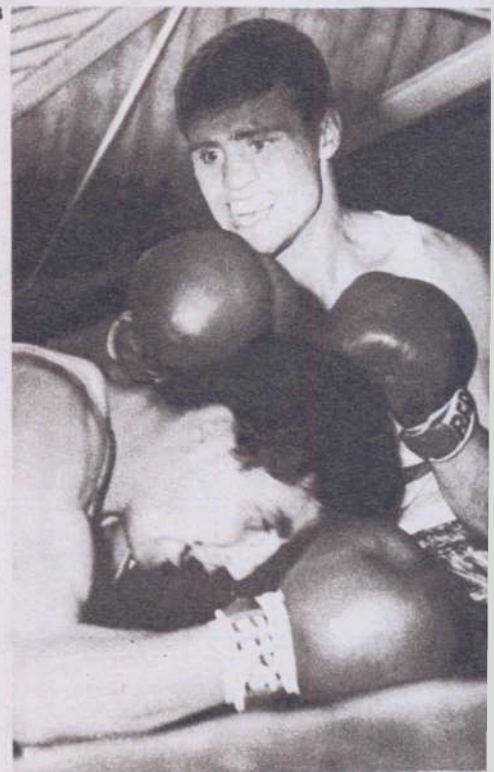
1. Pe cea mai înaltă treaptă a podiumului, Mihai Aurel a devenit o semimuscă... mare.

2. Atenț și... meseriaș, Gruescu a fost o țintă mult prea mobilă pentru loviturile iugoslavului Miloslavlevic (dreapta).

3. Dobrescu a declanșat seria sa de... 6 minute. Sub ploaia loviturilor, Yiğit (Turcia) pleacă capul în fața învingătorului său...

4. Ca un mare maestru, Cușov (dreapta) punctează calm și precis, turcului Sozen rămânându-i doar meritul de a fi terminat meciul în picioare.

5. Pentru bulgarul Simionov partida a luat sfârșit. Trăsnete din pumnii lui Constantinescu și-au spus cuvântul...

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL

de Petre HENT
și Paul OCHIALBI

XXVI

Până acum, am făcut cunoștință cu lumea pugilistică antică, cu pionierii boxului modern, cu marii campioni ai ringului de la sfârșitul secolului XIX, vi i-am prezentat pe așii careului magic de la începutul secolului nostru: Johnson, Willard, Dempsey, Tunney și Carpentier. Am văzut în numărul trecut cum a reușit campionul francez să cucerească titlul mondial la categoria semigrea.

Steluța albastră

Oare ciți dintre cei prezenți la banchetul din seara victoriei lui Carpentier asupra campionului mondial Battling Levinsky bănuiau că numai peste câteva luni magnificul pugilist francez va cădea și el fulgerat, tot după patru reprize de luptă? Nimeni, credem, deoarece în seara aceea Georges trecuse în... legendă. Când și-a făcut apariția în sala banchetului s-a cîntat «La Marseillaise». Apoi, numeroși impresari americani i-au făcut oferte dintre cele mai senzationale. O armată de ziaristi l-a asaltat publicind reportaje dintre cele mai elogiase. Carpentier devine stea de cinema și joacă în filmul «The Wonderman» (Omul minunat), după care acceptă un turneu de demonstrații în Statele Unite.

FILE DIN ISTORIA BOXULUI MONDIAL (XXVI)

În acest timp a fost perfectat și meciul său pentru titlul mondial la toate categoriile, partidă în care Georges trebuia să-l întâlnească pe Jack Dempsey.

Mult așteptata confruntare a avut loc la 2 iulie 1921, la Jersey City. În noaptea aceea, mii de parizieni au scrutat cerul, așteptînd semnalul luminos al avionului care aducea rezultatul întîlnirii. Și când o steluță albastră, semnul înfrîngerii lui Georges, a căzut din cer, o mare tristețe a cuprins întreaga Franță. Carpentier nu reușise să stea în picioare în fața lui Dempsey decât patru reprize...

A fost o înfrîngere grea, după care Georges Carpentier și-a revenit abia după un timp îndelungat. Îl revedem în ring abia după o jumătate de an, la Londra, la 22 ianuarie 1922, cînd îl învinge prin k.o. pe campionul englez George Cook. Acestei victorii îi urmează o alta, în fața lui Ted Kid Lewis, tot în capitala Angliei, la 11 mai. Înainte de începerea acestei partide, unul dintre spectatorii prezenți la Olympia Hall a trecut corzile ringului pentru a-i ura succes și s-l îmbrățișa pe Carpentier. Acest spectator entuziasat era marele Dempsey, care făcea un voiaj în Europa și țînuse să-l revadă pe prietenul său francez, Georges i-a cinstit prezența printr-o fulgerătoare victorie prin K.O., în primul rînd.

Trăsnet din senin

Au trecut aproape doi ani de cînd Georges Carpentier nu a mai boxat în Franța. Compatrioții săi erau dornici să-l revadă. Și prilejul s-a ivit în septembrie 1922, cînd Carpentier a fost provocat de Battling Siki, un tînăr boxer negru. Meciul acesta părea o simplă formalitate pentru Georges, care deținea în momentul acela titlurile de campion al Franței, al Europei și al lumii la categoria semigrea. Descamps și elevul său erau siguri de victorie. Ne-o dovedește și faptul că ei au acceptat cu mare ușurință să pună în joc toate cele trei titluri, deși Carpentier nu se afla într-o formă prea bună, nu se pregătise așa cum ar fi trebuit pentru un meci cu o asemenea miză. Probabil că și dorința de a realiza o rețetă cit mai mare a contribuit la acceptarea acestei partide.

Battling Siki, pe numele său adevărat Louis Siki Fall, s-a născut la 16 decembrie 1899, în orașul Saint Louis din Senegal. Și poate că nu ar fi devenit niciodată boxer, dacă nu l-ar fi cules de pe cheiurile portului o dansatoare ce revenea din America de Sud în Europa. Siki avea 8 ani, cînd a ajuns cu protectora sa la Marsilia. Acolo a făcut cunoștință cu boxul și, după ani de zile, a devenit un nume în pugilatul francez. Acesta era, pe scurt, adversarul marelui Carpentier, din memorabila seară de 24 septembrie 1922.

stilul său elegant și eficace, lui Bahtjarevici (Iugoslavia) pentru șiretenia de vulpoi cu care își atrage adversarii în cursă, lui Tatar (Turcia) pentru tehnică, eleganță și mare eficacitate, lui Paul Dobrescu pentru că se pregătește atât de conștiincios, încât poate trage o serie de... 6 minute, lui Calistrat Cuțov pentru spectacolul cu adevărat rarism pe care l-a oferit, lui Sandal (Turcia) pentru că a rezistat formidabilelor drepte primite de la Zilberman, reușind să și riposteze prompt, lui Stancev (Bulgaria) pentru... dinamita din pumnul drept, lui Gheorghiev (Bulgaria) pentru că știe să anticipeze intențiile adversarului, folosindu-le, ca la judo, în favoarea sa, lui Marin Constantinescu pentru trăsnetele din ambele brațe, lui Vukusic (Iugoslavia) pentru că l-a învins pe vicecampionul european Kiril Pandov.

Întrecerile acestei ediții a Balcaniadei de box, și îndeosebi finalele, au marcat un evident salt calitativ față de celelalte ediții disputate pînă acum. Faptul că noi am reușit să cucerim 5 din cele 11 titluri ne onorează, deoarece de data aceasta compania a fost valoroasă...

Petre HENT

CAMPIONII BALCANICI 1969

Semimuscă: **MIHAI AUREL** (România)

Muscă: **CONSTANTIN GRUESCU**
(România)

Cocoș: **JANE BAHTJAREVICI**
(Iugoslavia)

Pană: **SEYFI TATAR** (Turcia)

Semișoară: **PAUL DOBRESCU**
(România)

Ușoară: **CALISTRAT CUŢOV**
(România)

Semimijlocie: **CELAL SANDAL**
(Turcia)

Mijlocie mică: **NAIDIN STANCEV**
(Bulgaria)

Mijlocie: **SIMION GHEORGHIEV**
(Bulgaria)

Semigrea: **MARIN CONSTANTINESCU** (România)

Grea: **ANTON VUKUSIC** (Iugoslavia)

FILE DIN ISTORIA BOXULUI NOI

Tribunele stadionului-velodrom Buffalo din Paris pentru marea majoritate a spectatorilor era clar că cei deși Pa Levy, organizaseră o... demonstrație în care adevărat erau cele trei titluri puse în joc de Carpentier. Se spera primit asigurări că va fi menajat de «Domnul Carpentier» tinărul boxer negru pe campionul mondial.

Prima repriză a meciului nu a surprins pe nimeni adversarul său, lovindu-l cînd și unde a vrut. Siki era pentier făcea eforturi pentru a arăta că luptă cu seriozitate și Siki cade la podea, dar reia lupta. Spectatorii indignați de această... demonstrație și așteptau plictis negru, net inferior.

În cel de-al doilea rund, Siki nu are decît o singură cît mai bine, pentru a putea rămîne în picioare cît o lovitură de dreapta îl zdruncină puternic.

Hotărît, totuși, să facă și el ceva, Battling atacă în asistă stupefiasă la un schimb formidabil. O clipă recepționează un croșeu năprasnic în plină bărbie. A pentier e la podea! Se ridică după patru secunde, dă pereză, ci se agată cu disperare de adversarul său, care rupere pînă la sunetul gongului.

Georges reia lupta în rundul patru, dar nu mai poate Siki și din nou campionul mondial este salvat de Georges Carpentier e de nerecunoscut: buzele îi sînt aproape complet închise. Din colțul său, Siki îl privește rînjind Carpentier nu-i mai poate face nici un rău...

Rundul următor vine, parcă, prea repede pentru sînt din ce în ce mai lente și loviturile mai imprecise nează tot, devenind de-a dreptul penibil. Fața îi sear bucată de carne însingerată. Sfirșitul tragic e acum.

În cel de-al șaselea rund, un ultim atac lansat de prăbușește epuizat. Mulțimea îl aplaudă pe învingător roasă. Fiecare spectator își dă seama că a asistat la o acțiune vedetă, Georges Carpentier, pierduse, în numai Adică tot ce cucerise mai prețios în 15 ani de box.

După dezastrul întîlnirii cu Battling Siki, Georges aproape opt luni. Dar el nu putea încheia astfel o carieră dorea să simtă din nou căldura victoriei, să audă din

U. T.

putut

Am văzut jocul de la Arad. Mărtur m-am temut de acest joc, deși nu team Legia. Îi cunoșteam, în sct doi dintre jucătorii polonezi. Îl văzusem jewski, la Cracovia (Polonia-România 0— dind pe extremă, cu «fenta Garrincha». rasem, tot atunci, pe Brychczy, condu atacul cu maturitatea unui Owerath... team, de asemenea, masivitatea echip club poloneze, materializată nu de m acea spectaculoasă eliminare a lui Dinar invingătoarea lui Celtic. Și totuși, pă undă de optimism. Mă gindeam la o «exi forței colective a campionilor noștri, într-o victorie, fie și la limită, fără a prelu mult firul optimismului către jocul retur.

U.T.A. însă, a pierdut. E adevărat, învinsă de o echipă puternică, care etalea puțin la ora aceasta — o tehnică colec perioară majorității echipelor noastre. Dar, U.T.A. a pierdut fără glorie.

S-a emis părerea că «acestea sînt U.T.A.-ei». Fără îndoială că U.T.A. ar precise, determinate firesc de un lot l strălucire și, pe deasupra, foarte restrîn însă, că în ciuda valorii echipei poloneze să admitem că U.T.A. a făcut un joc foa Marele handicap al arădenilor a fost ace ziua de 17 septembrie 1969, ei au fost pri ralmente de principalul lor atu: trio-ul d Petescu-Axente-Lerefer, care a confe sonalitate echipei campioane. Cu un inapt, cu un Petescu de nerecunoscut ș Axente trimis pe extremă să astupe «alte U.T.A. a pierdut complet mijlocul te oferind 90 % din mingi trioului athletic : Blaut-Deyna-Brychzy. În fața acestui me dicap, am asistat la situația cel puțin par că mijlocașul Broșovschi (cel mai bun

Lerefer, într-o detentă impresion nerefăcut, a fost doar umbra ju

...nu și-a ...i condiția

...rădean, de altfel) să fie un veritabil măturător în antecamera cuplului Bacoș-Pojoni.

*

Arădenii au așteptat ani în șir această zi de 17 septembrie 1969. Arădenii au așteptat ca U.T.A. să încerce, în această zi de septembrie, să-și depășească, printr-un efort ieșit din comun, condiția de echipă doar onestă. Arădenii au așteptat să-și vadă echipa atacînd. Dar acest lucru nu s-a întîmplat. A împiedicat-o, desigur, valoarea adversarului. În egală măsură a împiedicat-o, însă, și faptul că U.T.A. se află într-o perioadă de declin, accentuată, cum spunem, de dispariția principalilor piloni ai campionatului trecut, Lereter și Petescu.

*

Peste puține zile, U.T.A. va juca revanșa la Varșovia. Desigur că fotbaliiștii polonezi au prima șansă, dar, pentru U.T.A., acest meci este mai mult decît «a doua manșă» a unui dublu început sub auspicii negre. La Varșovia, U.T.A. trebuie să se bată și pentru alte rațiuni. Arădenii, aflați într-un moment greu, pe care această înfrîngere îl amplifică, sînt datori să găsească în partida de la Varșovia un nou punct de reper. (Cel care a susținut echipa în campionatul trecut pare pierdut, în cadrul atmosferei generale de reflux căreia nu i se pot sustrage multe dintre echipele învingătoare într-un campionat). O înfrîngere categorică ar putea să însemne mai mult decît destrămarea unui vis. O asemenea înfrîngere ar duce la reîntrirea în anonimat, după ani de eforturi admirabile, pe care acest start negativ nu le poate da uitării.

Ioan CHIRILĂ

...onezi. Cu toate acestea, Lereter, accidental și

STARTUL EUROPEAN

Dacă U.T.A. pleacă cu șanse reduse la Varșovia, STEAUA va umple, probabil, stadionul «23 August». Câștigătorii Cupei au pierdut în fața unei echipe de renume mondial, la o diferență care justifică anumite speranțe. E adevărat, Steaua a avut situații mult mai ușoare decît remontarea unui handicap de două goluri în fața unei echipe de clasă (vezi meciul cu Strasbourg) dar, oricum, partida se joacă cu șanse de ambele părți. Să-i urăm, deci, Stelei să găsească nervul care i-a lipsit în alte ocazii. Tineretea unora dintre jucătorii săi ar putea fi un argument.

DINAMO BACĂU a făcut o plimbare de sănătate. Sorții au fost darnici cu debutanții lui Valeriu Neagu. Există părerea că Dinamo Bacău, în ciuda victoriei comode, manifestă carențe în joc. Fără a exclude această posibi-

litate, trebuie să admitem că un adversar cu posibilități atît de modeste cum este Floriana din Malta poate să influențeze în rău evoluția unei echipe.

În sfîrșit, RAPID a debutat cu o înfrîngere care lasă larg deschisă calea spre apel. Golul marcat în Portugalia demonstrează mai ales puterea de reacție a feroviarilor. Păstrăm speranța că Rapid își va onora cartea de vizită, în palmaresul căreia figurează cele 180 de minute de mare tensiune cu Juventus din Torino.

Fotografiile noastre reprezintă două momente din meciul Dinamo Bacău-Floriana F.C. 6-0. Fotografia de sus reprezintă momentul golului 5. Fotografia de jos confirmă și disproporția athletică dintre cele două echipe. (Foto: C. PUCĂ)

RAJKO MITICI:

Nu există doi fotbaliști care să semene... Poate, DI STEFANO și BOBBY CHARLTON

Belgrad, 2 septembrie 1969... Stadionul «Armatei populare». Echipa României se antrenează pentru meciul de mîine, cu Iugoslavia... E o dimineață însoțită, caldă... Și totuși, câteva şuvițe de aer rece, dinspre Dunăre, anunță, parcă, venirea toamnei.

Apare Rajko Mitici, celebrul antrenor iugoslav. Ne-a așteptat ieri la aeroport, două ore... A revenit astăzi, în cabină. L-a salutat pe Angelo Niculescu. L-a bătut pe umăr pe Dinu... Acum urmărește mișcările fotbaliștilor noștri.

Mă apropiu. Nu l-am văzut de un an. De la Florența... Apoi, Roma... Era emoționat Mitici cînd Alf Ramsey i-a strîns, atunci, mîna. Acum pare complet relaxat. De vină sînt, poate, înfrîngerile care au venit...

— **Aș vrea să știu, maestre Mitici, de ce n-ați schimbat echipa, atunci, la Roma, în a doua finală cu Italia?**

— Pentru că nu aveam alții mai buni. (Fotbalul iugoslav nu e un sac fără fund). Și-apoi nu aveam dreptul să-i privez de bucuria unei posibile victorii pe cei care aduseseră Iugoslavia pe «Centomilla», și care cuceriseră, de fapt, Cupa Europei, în prima noapte romană.

— **Apropos de «nu avem alții mai buni». Cred că întîmpinați greutăți cu selecția, datorită deselor plecări ale jucătorilor iugoslavi în străinătate.**

— Nu e vorba de greutăți. Astea sînt condițiile muncii. Regulamentul prevede că jucătorul iugoslav poate pleca la 28 de ani. Și cum fotbalistul iugoslav are dreptul de a-și alege anul cînd face armata tot pînă la 28 de ani, cei mai mulți amînă pînă în ultimul an, astfel că, practic, nu pot conta decît pe jucătorii pînă la 27 de ani.

— **Ce părere aveți despre rolul vedetei în fotbalul contemporan?**

— Vedeta are un rol din ce în ce mai greu. Ea e «vinată» de întreaga apărare adversă, plus faptul că, de cele mai multe ori, are și un «jandarm» special.

— **Care ar fi mijloacele de luptă ale vedetei în viitor?**

— Cred că una din armele ei ar fi o mai inteligentă integrare în jocul colectiv, plus o dispariție deliberată din joc. Pentru că, asta e la mîntea cocoșului, unui jucător de

tipul lui Geacici nu-i pot pretinde să joace 90 de minute. De-altfel, marea artă a antrenorului este de a «aduna» 11 temperamente și structuri de cele mai multe ori diferite. Nu există doi fotbaliști care să semene între ei. Poate, doar, Di Stefano și Bobby Charlton... Vă dați seama ce greu e aliazul unei echipe.

— **Ce părere aveți despre jucătorii români?**

— Foarte talentați și întotdeauna tehnici. Cînd mă gîndesc la Ozon și Petschovschi, am spus totul... Constat, însă, că le lipsește aspri-

mea în joc, adică acea calitate care decide în partidele cheie.

— **Ce părere aveți despre șansele noastre pentru Mexic?**

— E o chestiune care mă depășește...

— **Dar despre șansele echipelor în Mexic?**

— Cu atît mai mult. Dacă m-ați fi întrebat alaltăieri, poate că aș fi spus Argentina. Ieri, însă, am aflat că Argentina nici nu mai merge în Mexic.

— **Ați fi spus, deci Argentina?**

— Nu. Am glumit, ca să dau un exemplu. Părerea mea e că în Me-

xic va învinge Europa. Am o simpatie manifestă față de fotbalul englez.

— **Aș vrea să-mi răspundeți la o întrebare în altă ordine de idei. Să presupunem că, printr-un miracol, generația lui Vukas, Bobek sau Mitici s-ar supune antrenamentului de astăzi. Credeți că ar da un randament mai mare?**

— Fără îndoială.

— **De ce?**

— Tehnica noastră a fost mai bună. Aveam mai mult timp și mai multă răbdare.

...Echipa noastră și-a terminat antrenamentul. Rajko Mitici ne poartă în automobilul său, pentru a ne conduce la cantonamentul iugoslav. Serpentinele rămîn în urmă ca un șarpe viu. Vorbim de una, de alta. Aducem vorba despre Bobek, care e antrenor la Atena. Mitici zîmbește...

— **Bobek câștigă de șase ori cît mine.**

— **De șase ori?**

— Da. Acesta e fotbalul. Dar nu-l invidiez pe Bobek. Mă simt tare bine acasă. E adevărat, «Opelul» meu a împlinit zece ani, dar asta n-are nici-o importanță. Dacă ne-am fi calificat pentru Mexic, mi-aș fi cumpărat un altul.

— **Nu vă tentează, deci să fiți antrenor la un mare club, în străinătate?**

— M-ar tenta numai din orgoliu dacă aș fi dat afară de la conducerea echipei Iugoslaviei...

— **Ce părere aveți despre cronicarii de fotbal, maestre Mitici?**

— Sînt băieți simpatici, atîta timp cît nu vor să conducă fotbalul. În orice caz, cred că ar trebui să ajute mai mult fotbalul.

— **Ce părere aveți despre Saldanha, gazetarul-selecționer al Braziliei?**

— Cazul Saldanha nu face decît să confirme că în fotbal totul e posibil. Eu cred, însă, că «mai mult decît posibil» e faptul că Saldanha are în jurul său cîțiva oameni de meserie.

— **Și mai are o situație favorabilă. Vine după insuccesele lui Vicente Feola.**

Rajko Mitici și Dragan Geacici, un cuplu faimos.

PASUL PE LUNĂ

Iugoslavia—România 1—1. Atac la poarta lui Ghiță.

Dan și Holțer, înainte de joc.

Osim acordă autografe. Mitici privește peste ani.

— Succesorul meu va avea o situație la fel de favorabilă — încheie zîmbind Rajko Mitici.

Am plecat spre centrul Belgradului, cu tînărul antrenor Zej, de la O.F.K. Beograd. L-am întrebat: «Care sînt, după părerea dumneavoastră, cei mai buni jucători din istoria fotbalului iugoslav?» Mi-a răspuns cu tempo: «La această întrebare există o unanimitate: 1. Ceaikovski, 2. Bobek, 3. Rajko Mitici».

Vorbisem, deci, cu una din marile figuri ale fotbalului din țara prietenă.

I. CH.

Foto: Ion MIHĂICĂ

În numărul nostru trecut, în încheierea reportajului de la Belgrad, Dan Coe, căpitanul echipei naționale, lăcea un mare apel la Public, în vederea meciului cu Portugalia. Acel apel, rostit de unul dintre cei mai diriși și mai inflexibili jucători ai noștri, capătă o semnificație specială. Echipa României resimte din plin nevoia de a fi încurajată de întreg stadionul.

Nu e un secret pentru nimeni faptul că meciul cu Portugalia este cel mai important din întreaga istorie a echipei noastre naționale. Veți spune desigur, că, în 1957, meciul cu Iugoslavia, de la București, a fost la fel de important: victoria, fie și la limită, ne-ar fi dus la Stockholm. E adevărat, meciul de acum 12 ani avea același rol, dar astăzi, după 12 ani, meciul cu Portugalia adaugă și tensiunea acelei ocazii ratate, și nerăbdarea crescîndă a iubitorilor fotbalului.

Pentru că veni vorba de nerăbdare, trebuie să admitem că, așa cum spunea Dan Coe, căpitanul echipei naționale, meciul cu Portugalia poate depinde, în primul rînd, de... răbdarea noastră a tuturor, a celor din tribună.

Tribuna este aceea care trebuie să poarte spre victorie, timp de 90 de minute, o echipă care a făcut un uriaș antrenament psihic pe parcursul ultimului an, dar care se află, totuși, acum, în preajma meciului cu Portugalia, la startul celei mai mari tentative din istoria sa, sau, așa cum spunea cineva, în preajma «pasului său pe lună».

Cele 90 de minute cu Portugalia vor fi, fără îndoială, minute grele. Acest meci cu Portugalia nu mai are nimic comun cu ultimul schimb de tricouri Dan — Eusebio, pe «23 August», cînd zarurile fuseseră aruncate.

Noi, cei 100 000, vom aștepta cu răsuflarea tăiată «golul Mexicului». Dar acest gol ar putea să întîrzie. Ar putea să vină chiar în minutul 90... Iată de ce trebuie să ne pregătim pentru toate cele 90 de minute de joc. O simplă undă de neîncredere în tribună se poate transmite automat pe teren. O simplă reacție zeflemitoare — căreia, din păcate, de multe ori, nu-i putem rezista — ar putea să taie elanul unor aripi care au învățat, cu mare greutate, să zboare. Echipa națională are nevoie de o tribună fierbinte, care să ardă timp de 90 de minute.

În recentul meci Dinamo—Steaua, la cîteva secunde după ce Dinamo a deschis scorul, «galeria» Stelei a fluturat steagurile roș-albastre și a scandat numele echipei sale favorite într-un moment greu. Echipa noastră națională are nevoie de un asemenea stimul, «la greu», adică «la greu» tuturor celor 90 de minute, în așteptarea golului victoriei și, în egală măsură, după aceea, pînă la împlinirea marelui ei pas pe lună.

Ioan CHIRILĂ

CVARTETUL PETERSSON

Fără îndoială, «coul»-ul mondialelor de la Brno l-a constituit prezența la startul probei de 100 km contra-timp pe echipe a formației suedeze alcătuită din frații Petersson (Gösta, Sture, Erik și Tomas).

Comentarii, pronosticuri, așteptări. Și, așteptările au fost confirmate: «dinastia» ciclistă a Peterssonilor a învins categoric.

Pe 96.900 km, «cvartetul» suedez a realizat o medie orară de aproape 48 km. Pentru cei care urmăresc îndeaproape activitatea ciclismului internațional, frații Petersson sînt binecunoscuți. În 1964, la Sallanches, în Franța, Eddy Merckx, actuala supervedetă, câștiga campionatul mondial pe șosea, la amatori, Gösta Petersson (astăzi are 29 de ani) obține un valoros loc III. Tot pe locul al III-lea, la mondiale, se va clasa în cursa de fond, fratele său Erik (astăzi are 25 de ani) în anul 1968 la Montevideo.

În 1964, la Tokio, echipa suedeză de 4, dintre care trei frați Petersson (mai puțin Tomas), cucerește o meritată medalie de bronz — pentru că în 1968, la Ciudad de Mexico, echipa suedeză, de data aceasta cu formația Petersson completă, să câștige o medalie olimpică de argint.

Ceea ce, fără îndoială, impresionează lumea sportivă sînt însă cele trei titluri consecutive obținute de familia pedalerilor în campionatul mondial în proba de 100 km pe echipe: 1967 (Amsterdam), 1968 (Montevideo) și, recent, la Brno, în 1969.

Firește, după atare succese pe plan mondial, au apărut și invitațiile (încă de acum 2—3 ani, repetate și după Brno) de a trece «în corpore» la profesionism. În ciuda tentanțelor oferite, cei patru fii de țărani din Suedia au preferat și preferă să rămînă în ciclismul amator. Că nu aspiră la măririi sau mai exact spus la «câpătuieli» materiale o dovedește faptul că și acum cei patru «ași» continuă să trăiască, cu toată celebritatea lor, într-un sat din Suedia de vest — Vargarda, situat la 120 km de Götteborg.

Sînt născuți în satul Faglun și singura schimbare de decor, care și-au permis-o în viața lor, s-au mutat... într-un alt sat, la Vargarda. Aici s-au însurat. În prezent, Gösta are doi copii, Erik și Sture (26 de ani) cite un copil, iar Tomas (22 de ani), fără îndoială, le va urma în curînd exemplul.

Este viața simplă a omului de la țară pe care ei, deși au străbătut lumea în lung și-n lat, o preferă aglomerării marilor orașe. Așa se și explică în bună măsură sănătatea și robustețea lor fizică, ce le-a adus atîtea succese.

«Datorită lor — ne spunea ziaristul Erland Eriksson, de la care am preluat o serie de date de biografie personală și sportivă — ciclismul suedez s-a impus pe plan internațional, așa cum cu 21 de ani în urmă reușise Harry Snell, campion mondial de fond».

PROBĂ

Pare paradoxal, dar într-o serie a cursei de VITEZĂ — și nu una dintre cele mai slabe — cei 800 de metri (două ture de pistă) au fost parcurși în... 14 minute. Performanța aparține rapidului Phakadze (U.R.S.S.) și a fost realizată în disputa acerbă cu Geschke (R.D.G.). Explicația? Cei doi au făcut «surplace» (stat pe loc, în echilibru) timp de 13 minute, chiar din plecare.

În cursele de viteză, se știe, poziția a doua — de urmărire — este cea mai căutată. De îndată ce se dă startul, începe între cicliști invitația la conducere și invitația se face prin **surplace**, în fapt o schemă tactică, care uzează nervii și energia concurenților, amuțind tribunele.

SURPRIZĂ ȘI LA FOND...

Multe dintre disputele campionatelor mondiale de ciclism desfășurate la Brno s-au încheiat cu surprize ale căror proporții au constituit, de altfel, deliciul acestor mari întreceri sportive. Despre surprizele ocazionale la probele de velodrom am vorbit în numărul trecut al revistei noastre. În materialul de față ne vom ocupa de marea surpriză a cursei de fond—femei.

După cum probabil ați aflat, aici victoria revenit americancei Adury McElmury, singura dintre sportive căreia nu i se acorda nici cea mai mică șansă. Favorite porneau reprezentantele Uniunii Sovietice. Apoi, luxemburgheza Elsy Jacobs, în vârstă de 36 de ani, participantă la toate cursele feminine ale campionatului mondial, începând din anul 1958. La fel, mulți tehnicieni o întrezăreau învingătoare pe daneza Hage, deținătoarea titlului (la Brno, Hage, însă, a abandonat) sau, pe italianca Tartagni (ieșită și ea din cursă). Și au mai fost și alte favorite... Pe toți cei care au făcut pronosticuri a ținut însă să-i dezică McElmury care, pe ultimii 7 km ai traseului, a fost ca o explozie de virtuozitate pentru toți cei care au urmărit-o.

Iată ce ne-a declarat învingătoarea la sfârșitul întrecerii: «Sînt fericită, neșus de fericită... Aveam încredere în forțele mele. Știam că aici voi avea de înfruntat o serie de adversare foarte bune. Am căutat să mă mențin în grupul fruntaș, iar cînd mai erau 7 km plină la sosită am încercat să atac. Începea tocmai urcușul. Un urcuș îngrozitor. Picioarele mi se mișcau însă ca și cum n-ar fi depus nici cel mai mic efort. Eram în formă, mă simțeam bine. Și celelalte concurente au rămas în urmă. Restul... ați văzut.

În luna martie, Adury McElmury a împlinit 24 de ani. A studiat biochimia la Universitatea din California. Acum însă își îngrijește copilul în vîrstă de doi ani și din cînd în cînd face antrenament cu bicicleta. Cît de des?

«La noi nu se organizează prea multe concursuri. În toată America sîntem doar 50 de femei legitimate pentru ciclism și, binelnteles, fiecare locuiește în altă parte, astfel că în mod practic concursurile feminine de ciclism, pe șosea, nu prea au loc. Eu concurez mai mult pe velodrom și nu-mi rămîne altceva mai bun de făcut decît să particip la concursurile masculine. Băieții m-au primit ca adevărați cavaleri în mijlocul lor, însă unei femei îi este greu să se afirme în anturajul forței bărbătești. Dar omul are datoria să se adapteze oricărei situații...»

Ne-a vorbit apoi despre antrenamentele ei. A fost pregătită de Jerry Rimoldi și, ca să ajungă la succesul de la Brno, i-au trebuit 9 ani de antrenamente. În acest răstimp a parcurs anual pe bicicletă cîte 8 000 de mile (cca. 13 000 km), iar în ultimele luni a efectuat, în rulați susținut, cîte 60 km zilnic.

După toate aceste mărturisiri, făcute pe o ploaie care nu mai conținea, campioana mondială (în fotografie) s-a dus la podiumul de premiere, pentru a primi tricoul către care erau îndreptate privirile tuturor adversarelor sale.

...EZĂ?

Mai mult decît cei doi au stat, însă, în surplac italianul Bruno și vest-germanul Barth (în fotografia alăturată) 15 minute în șir în acceptat de regulamentul campionatelor), după care au angajat sprintul, pe care l-a cîștigat Bruno (în 12 sec, pe ultimii 200 m).

De notat că Bruno este cunoscut pe pistele europene pentru dexteritatea sa de a sta minute în șir în surplac. «Recordul» său, ne-a nărturisit-o puțin timp după încheierea alergării în compania lui Barth, este de 38 minute, realizat a un antrenament. În replică, Barth ne-a precizat că tot la un antrenament el ar fi stat în echilibru 42 de minute și că îl mai țineau «curelele» iar îl așteptau părinții acasă, la nasă...

PLÎNGEA DE BUCURIE

Timp de cîteva minute după frumoasa sa victorie, Leif Mortensen, cîștigătorul titlului de campion mondial de fond, nu a putut scoate nici un cuvînt ca răspuns la zecile de întrebări pe care i le puneau zvonarii. Plîngea de bucurie și fața și-o ținea ascunsă în palme.

Mortensen (23 ani) a acumulat experiență în cursele internaționale, participînd cu ani în urmă la «Cursa Păcii», rezervată echipelor de tineret. Anul trecut, la J.O. din Mexic, proaspătul campion mondial a cucerit în proba de fond medalia de argint.

«Nu credeam că voi cîștiga — a declarat în cele din urmă Mortensen. Am fugit din pluton, am luat un avans de 100 metri, dar îmi era frică să mă uit în urmă. Mă așteptam să fiu prins din moment în moment însă aceasta nu s-a întîmplat. Dacă m-aș fi uitat, poate, să văd ce se petrece în spatele meu și n-aș fi continuat să pedalez în disperare, mai mult ca sigur că mă înghițea plutonul și... adio titlul mondial!»

S

aga
zin

Hălmăgeanu I și II

Stoperul echipei Steaua și al «naționalei», Bujor Hălmăgeanu, a fost surprins de fotoreporterii în timp ce discuta cu fiul său despre miraculosul obiect rotund. Deși Bujor Hălmăgeanu II nu-și poate exprima, încă, părerile cu claritate avînd un limbaj mult prea propriu, tătcul său îl înțelege și a declarat că fiul său și-a ales, de pe acum, sportul pe care îl va practica: fotbalul. Se putea oare și altfel?

167.000 DE SPECTATORI

...au asistat nu de mult la cel de-al 36-lea Derby de galop al Japoniei, desfășurat pe marele hipodrom din Tokio. Cursa, la care au participat 30 de cai, a fost câștigată de Daishin Bolgard, condus de jockeyul Shoichi Otsaki. În imagine, furnicarul spectatorilor urmărind senzaționala calvacadă a derbyștilor.

50 DE ANI DE SPOR

CARTE POȘTA

1919-1969
C.U.S.C.
50
50 ANI DE ACTIVITATE SPORTIVĂ
Cluj

Destinat: _____
Scrie: _____
Buzet: _____
Locul de: _____
Serviciu: _____
Clasa poștală: _____

Iată o carte poștală care străbate de ceva timp țara în lung și în lat, ducînd peste tot vestea sărbătoririi unei jumătăți de secol de activitate sportivă la clubul Universitatea din Cluj. Alături de zecile de mii de simpatizanți din întreaga țară ai sportivilor de la «U» revista SPORT urează clubului universitar clujean un călduros La mulți ani!

sportul a doua pasiune Ștefan Tapalagă

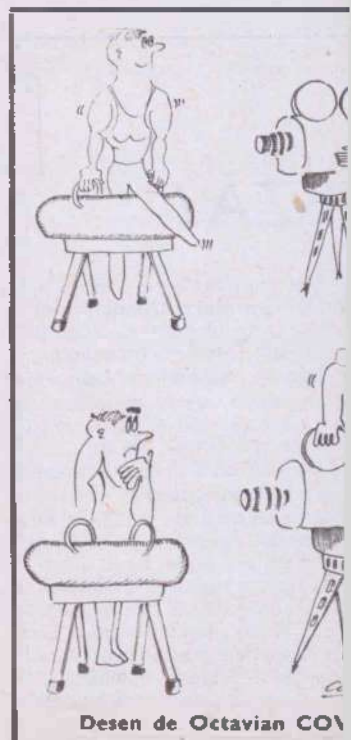
Nu mulți vor fi cititorii noștri care vor recunoaște în vajnicul mușchetar din fotografie pe Ștefan Tapalagă, simpaticul actor al Teatrului de Comedie, maestru al sportului. A fost un adevărat îndrăgostit de scrimă, căreia i-a dedicat 14 ani din viață, trăgînd la toate cele trei arme. Succesele cele mai mari (7 titluri de campion național pe echipe și un titlu individual, toate cu fosta C.C.A.) le-a dobîndit la floretă. Pentru 8 ani de sport de performanță este un rezultat foarte bun.

A fost format de unul dintre cei mai pricepuți antrenori ai noștri, Angelo Pellegrini, activînd în cadrul cluburilor bucureștene Progresul, Știința și C.C.A., alături de Chelaru, Vilcea, Zilahi, Mustată, Tănase Mureșanu etc. Participînd la J.O. din 1952 de la Helsinki, în Finlanda («este cel mai frumos oraș din cîte am văzut»), precum și la mai multe turnee internaționale prin mai toate țările Europei, Ștefan Tapalagă a pus punct activității sale de scrimer în anul 1957, la puțin timp după reușita la examenul de admitere în Institutul de Teatru. Activitatea profesională nu i-a mai permis să apară pe planșă, însă foloasele practicării acestui sport altă de frumos (și altă de greu) sînt vizibile și astăzi: calmul, concentrarea nervoasă, calitățile fizice cerute de rolurile pe care le interpretează în teatru, cinema și televiziune, toate acestea

sînt, putem spune, altă urmarea anilor petrecuți în sălile de scrimă, cit și a altor sporturi complementare (baschet, ciclism, natație, canotaj). Actualmente este solicitat în multe roluri care cer mișcare, o cunoaștere bună a procedeelor tehnice de judo, sau karate, roluri de care se achită cu prisosință fără ajutorul vreunei dubluri. De altfel, Ștefan Tapalagă face parte dintr-o familie cu tradiție sportivă: tatăl și mama sînt «microbiști» care nu scapă nici un meci de fotbal, soția — cunoscuta regizoare Sanda Manu — nu pierde o zi fără a exersa o oră—două diferite procedee de gimnastică, fără a mai vorbi de Irina, fetița sa, care la numai 7 ani este o talentată gimnastă și înolătoare. Trebuie să amintim și de actrița Rodica Tapalagă, veritabil suporter al fotbalului nostru. Sora popularului actor îi idolatrizează pur și simplu pe «clasiți» — regretatul Petschovschi, Ozon, Constantin — fără să uite să sublinieze și talentul «noului val» fotbalistic — Dumitrache, Dembrovski, Domide ș.a.

În viitorul apropiat, Ștefan Tapalagă va interpreta un rol de compoziție în serialul «Maiducii» și va monta un spectacol de circ. A fost invitat, de asemenea, să colaboreze la un spectacol bazat numai pe mișcare, montat de Teatrul Național.

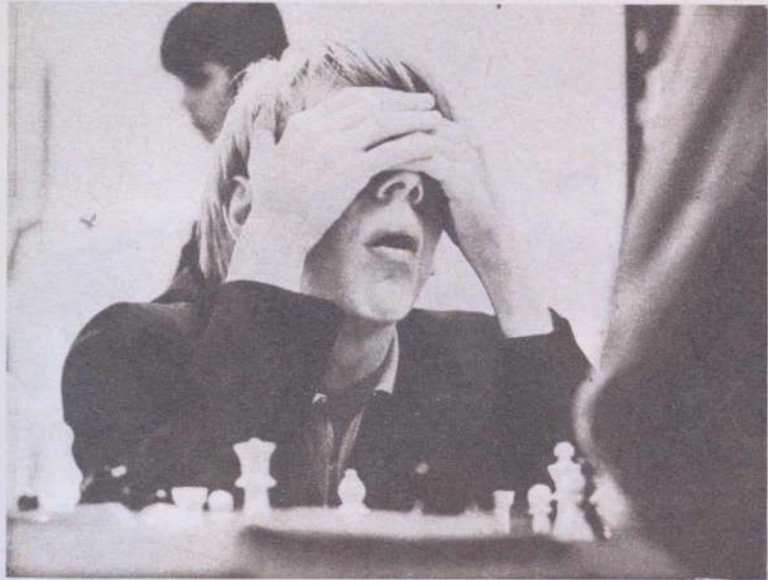
AI. SIMOC

Desen de Octavian COV

CONCENTRARE

Vă prezentăm o... fază spectaculoasă de la campionatul mondial de șah al juniorilor, desfășurat recent la Stockholm. Suedezul Ulf Andersson, în vîrstă de 18 ani, «vede» mai bine tabla de șah și, probabil, următoarele mutări ale adversarului, cînd stă cu miinile la ochi. Această «metodă» nu i-a adus, totuși, un loc frunțas în clasament.

FESTIVALUL SPORTURILOR

Tineretul din Karl Marx-Stadt (R.D.G.) o oferă în piața din centrul orașului un frumos spectacol sportiv, la care și-au dat concursul copii de la Casa pionierilor, care poartă numele cosmonautului Iuri Gagarin, și sportivii clubului «Einheit Süd». Acest program sportiv, de la care vă prezentăm o imagine, a fost o repetiție generală înaintea Festivalului Sporturilor de la Leipzig, unde vor fi prezenți și tinerii din Karl Marx-Stadt.

FELICITĂRI CAMPIOANELOR

Fetele din reprezentativa de badminton a Japoniei sînt fericite. Pentru victoria lor în campionatul mondial a venit să le felicite primul ministru al țării, Eisaku Sato (în centrul fotografiei).

MINGEA URIAȘĂ

Privind imaginea alăturată, vă puteți întreba surprinși, pe bună dreptate, la ce poate folosi o minge alită de mare? Să fie vorba, oare, de o reclamă? Nu. Pentru sportivii din fotografie mingea aceea uriașă este o... banalitate. Cu ea se antrenează și se joacă spectaculoasele meciuri de motobal, un fel de... fotbal pe motoriclete.

În fotografie, una dintre numeroasele echipe de motobal, existente în Uniunea Sovietică.

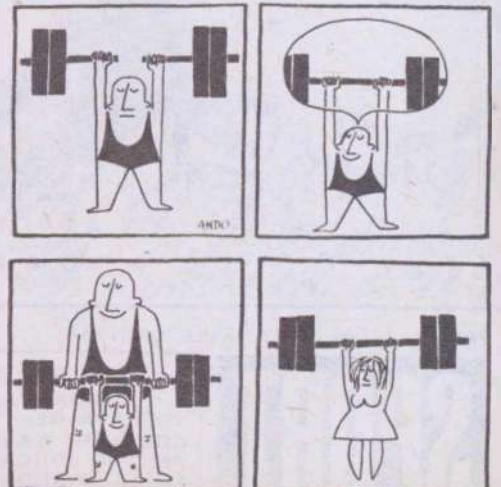
8 GREȘELI...

Caricaturistul Octavian COVACI, copiind desenul din stînga, a făcut 8 greșeli. Vă invităm să vă distrați descoperindu-le.

PE ACEEAȘI TEMĂ

Desen de Octavian ANDRONIC

8,01 m!

MIHAI ZAHARIA

*primul săritor român
dincolo de granița
celor 8 metri*

Foto: Paul ROMOȘAN

PROLETARI DIN TOATE ȚĂRILE, UNIȚI-VĂ!

SPORT
LEI 2,50

REVISTĂ ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL NAȚIONAL
PENTRU EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN REPUBLICA
SOCIALISTĂ ROMÂNIA

nr.18 (257)

SEPTEMBRIE

ANUL XXII

1969

Colectivul redacțional: Mircea COSTEA (redactor șef); Dimitrie CALLI-MACHI (secretar general de redacție); Ioan CHIRILĂ, Horia CRISTEA, Petre HENT, Gheorghe ȘTEFĂNESCU (redactori); Ion MIHĂIȚĂ, Paul ROMOȘAN (fotoreporteri); Mircea PATRICHI (redactor artistic); Gheorghe DEDIU (tehnoredactor); Gheorghe RANETTI (corector).

Redacția și administrația: str. Văelle Conta 16, București-22, Sectorul 1. Telefoane: 11-81-13 și 11-10-05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni — 15 lei; 6 luni 30 de lei; 1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește la Combinatul Poligrafic «Casa Științei»

43 806